

МИНА СПИРИДОНОВА
УТРИНТА НА
ПРОСВЕТЛЕНИЕТО

chitanka.info

Из

„Легендохранителница на
рицарското войнство от
Светлината до...“

„...Богините на луните небесни са
покровителки на полетите на душата на
Луноборците, а те са силата на реалността,
която липсва на Великите. Колко много са
загинали, а съществото им е пленено около
косите с лунен блясък, който е единствената
опора на мъжката душа в царството на
отвъдното...

...Отдавна е отлетял от Човешкото
царство Първият господар на висините, а родът
на Бедволениите е призван да го върне в света на
себеподобните му и да ги предвожда в битката с
Черноглавия. Силите ще се слоят, ще се извисят
в небесните селения и ще грейнат луните в
ясното утро...

...а спасението е в чужди ръце...

...мъжът с най-яркото светило е
господар... но ще намери ли сам душата си!

...а другият ще се отзове.“

* * *

Ваше кралско величество, кралицо на Сотерискоза,
Надявам се Ваше величество да уважи причините,
поради които предприехме експресивните мерки за
залавянето на принц Молианис. Той е рицар от
противниковата армия на Десовет XXI Бедволен. Моля
Ваше величество да бъде снизходителна, що се отнася до

наказанието, което несъмнено очаква моя милост, вследствие допускане раняването на принц Молианис при схватката му с моите смели, трябва да подчертая, воини. Принцът е ранен, вследствие на което той има силна треска. Освен това има смущения в магичеките му способности, което ме безпокои повече от раната му. Моля, уведомете ме за решението си.

С уважение:
Главен тактик и генерал от армията на Петото
кралство, Сър Тукадур.

* * *

До граф Тукадур от Нейно Величество кралицата на
Петото кралство Сотерискоза, Дория XII,

Уважаеми графе Тукадур,

Ценя високо вашите тактически умения, но що се отнася до отношение и защита на военнопленници, вие имате нужда от сериозно усъвършенстване. Както вероятно си спомняте опазването на принц Молианис невредим до владенията ми, изключват всякакви физически поражения и включват пълна охрана против собствената му армия. Неприятно ми е да науча, че той е ранен (забележете — сериозно) от собствените ви хора. Това недоразумение за съжаление, говори само за едно несериозно отношение спрямо възложените ви задачи извън бойното поле. Заповядвам следното: осигуряване на най-добри грижи за болния при максимално ускорен ход на завръщане във владенията ми. Искам да получа по-подробни сведения за естеството на раняването му.

Със снизхождение,
Дория Дванадесета

ГЛАВА I

През стъклописите на прозореца навлизаха лъчите на първата есенна утрин от новото Слънцестоене. Дубрейа Булниена четеше безгласно задължителния за новата фаза на лунните съвпадения заклинателен кодекс. Иолдинан Бедволен следеше мисълта на младата жрица, но трудно улавяше смисъла, поради силната болка в ръката. Концентрацията над леещите се, интонационно сдържани изречения, предадени по телепатичен път, му помагаша и донякъде блокираха дискомфорта от скорошното раняване. Погледна към ярките фигури по прозореца, показващи бог Рил Алак, яхнал легендарният кон Даюн, а до него рицаря Рай Зедар, и двамата размахали своите мечове към Господаря, Невидимият дракон. Зад тях, с по-бледи контури бяха загатнати непристъпните върхари на Дракес и Радензам. Те започнаха да се замъгляват.

Жрицата на Триомен усети болката му, но продължи да реди словосъчетанията на древната магия, чиято мощ бе така голяма, че преждевременното прекъсване на ритуала несъмнено щеше да донесе смърт на някой от по-висшите адепти. Иолдинан бе един от тях. Той можеше да се овладее и Булниена му напомни това.

— *Дилеи хесага мулада сел дердради!* — прокънтя в ушите им. Ниската арка на храма засия и за миг тъмнина покри взора на събралите се. В черното пространство изскочи умален образ на тринадесетте луни на Лирика, които с ускорен ход се подредиха в различни комбинации, разкриващи апогеите и перигеите си, от които зависеше концентрацията на магията и силата на времевите потоци.

За части от секундата светлината се върна и топлите лъчи погалиха изтощените воители и няколкото жени — жрици от Седемте ордена, присъстващи на ритуала. Белегът на Иолдинан, сърповидна луна, бе топъл и болезнен. Формата на тази луна показваше фазата, в която се намираше нощното светило и от чиято сила младият мъж черпеше своята. Всички тук имаха подобни белези, които изобразяваха

планетата-покровител и енергията, с която разполагаха, за да изпълняват разнообразните магически операции.

Булниена се приближи до него и докосна леко лунния отпечатък над сърцето му. Влиянието на светилата бе значително и силно. Често се раждаха хора, подвластни на влиянията на луните. Наричаха ги *селениди* и имаха нужда от помощта на Триомените в дни на слабост.

— Трей дон Бедволен, не биваше да се излагате на тази агония. Това, което направихте бе много по-опасно дори от раняването ви.

— Трябваше да разбере, дубрейа дей.

Тя кимна и го придружи докато излизаха през масивната двукрила врата от преплетените клони на священото триплетно дърво Дишера.

Отвън вятърът ободряващо разхвърляше шарени листа и ги въртеше около излизащите. Храмът, украсен с полускъпоценни камъни и хромови релефни плочи от Висок диск, блестеше ярко под ярките снопове на есенното слънце.

В далечината, обграден от бойници и високо издигната крепостна стена, на връх билото, се простираше вековния замък на Вулвените Захара. Черната вулканична скала със зелени жилки бе послужила за основа на основните укрепления и храмове в тази част на втория континент. С внушителна достолепност, непосредствено над палата, се простираше дъгообразната верига от върхове на планината Раензам, значително по-ниска от Радензам поради факта, че бе нейното естествено снижаващо се продължение, завършващо в приказно красивата равнина на Приморска Триокола.

Младият воин се уви по-плътено в гербово обозначения си плащ, задължителен за ритуалите, и прекара пръсти през черната си коса.

Жрицата от Седемте ордена последва няколко момичета от своята каста до обширната звездна карта от шлифовани символни колчета от прозрачен камък в предната част на храма. Всяко от тях, независимо от небесния ход на слънцето, хвърляха различни по дължина и отчетливост сенки, съответстващи на Тринадесетте луни на Лирика.

Булниена протегна изрисуваната си в знаци длан и острия четириъгълен кристал, окачен на верижка на врата ѝ, потъна в предназначенията за него ниша върху миниатюрната колона. Другите

направиха същото. Иолдинан се наведе и взе тежкия си меч, оставен до вратата на влизане. Потегли надолу по пътеката към замъка.

— Туромея наистина страда. Също като вас в момента.

Булниена го приближаваше с уверена крачка.

Иолдинан се подсмихна. Тя го настигна. Беше съблякла бялата си роба и я носеше праметната на рамо. Плътната бяла рокля бе бродирана с черния знак на жреческия ѝ сан. Не носеше украшения, с изключение на заострения блестящ къс емоник на кръста ѝ. Бледото лице на младата жена бе озарено от прозрачна и почти недоловима свежест, която се подсилваше от особено дълбоките ѝ, мъдри очи с цвета на езерото Бесей.

Иолдинан не отвърна, само кимна.

— Ако въобще успеете да стигнете невредими до Сотерискоза, то след това концентрацията на силата ще бъде неимоверно нестабилна, дори опасна.

— Предполагам, че ще успеем да изплетем петизмерна матрична спирала около лабиринтите на нейните Измерични.

Тя помълча, обмисляйки чутото, а може би преценяваше силите на адептите.

— Това ще бъде сложно от гледна точка на изплитането, т.к то ще се поддържа от по-особени силови полета, чиято цел ще е да блокира още по-неустойчиви комбинации. Тя вероятно се стреми точно към това. А и Молианис...

Принц Бедволен се спря на хълма и погледна към вековното здание с остри кули и насечени от бойници стени на графство Вулвен.

— Той е ранен. Макар и незначителна, раната може да е смъртоносна.

— Дория знае това. Предполагам, че го държи окован. Ваше височество, точно сега не бива да се опитвате да се свързвате с него. Можете да нараните и себе си, и него. Сега има слабост на луните, вашата и на Ктрума.

Булниена бавно продължи надолу.

— Тя цели нещо точно определено с пленяването на брат ви. Той несъмнено ѝ е доста необходим. Поне до такъв извод стигам от писмото, което е изпратила на Тукадур. За съжаление вече е твърде късно да проследим него и подчинените му. Самият факт, че успяхме да копираме кореспонденцията им чрез Затъмненията, ги е амбицирало

още повече за използването на Съкровените пътища. До сега откриваха поне частичните им проходи, а вече е трудно да се определи и посоката, в която са поели. Даже и светлооките кучета-зовери ги изпускат.

— Но ние знаем накъде са се отправили, знаем дори местоположението на владението ѝ, и въпреки това е почти невъзможно да ги заловим или поне да блокираме пътя им. — Иолдинан се поколеба, преди да прошепне:

— Мога да го усетя, защото той ме вика, но не мога да разбера...

Косите на Булниена се разпиляха по лицето ѝ от подухналия бриз.

— Бриз? Тук?

Иолдинан я погледна и в този момент морското течение обви и него.

— Не сме чак толкова далеч от океана по пегаско въздушно сечение, но на хълма на Устоите наистина никога не духа — съгласи се той.

— Ще има буря, и то особена. Тези призрачни течения са ми познати. — Булниена вдъхна соления въздух и се усмихна. — Знаете ли, Ваше височество, точно такъв е ароматът на моя дом край морето.

— Аз съм от вътрешността на континента и не познавам тези ветрове, макар отлично да съм запознат с всички онези, които се въртят край замъка. Особено зимно време.

Булниена се засмя и продължи по пътеката. Той я последва. Вятърът се усили.

ГЛАВА II

Крепостният град кипеше от оживление. В смрачаващия се въздух се виеха множество аромати, долитащи от околните ханове и кръчми, а също и от богатия пазар на чуждестранните търговци. И въпреки че всичко изглеждаше привидно весело и безгрижно, при внимателно вслушване в местните клюки и разprávии се долавяше нарастващата тревога от военните сражения, събрали неотдавна най-смелите младежи на замъка — град Захара. Сражението, довело до залавянето на принц Молианис от армията на Десовет Двадесет и първи Бедволен, бе взело големи жертви не само от неговите войски, но и от тези на противниците му, от армията на Дория. Сега оцелелите войници на град Захара, заедно със съюзниците от отрядите на Десовет пиянстваха на воля, мъчейки се да подтиснат спомена за кървавата битка и да се насладят на победата си. С изключение на ранените. Но повечето от главнокомандващите не бяха в компаниите им поради тежките си рани. Те действително бяха пострадали най-лошо.

Докато вървеше покрай осветените и шумни страноприемници, на Иолдинан му се прииска да се присъедини към тях, с надеждата питиетата да облекчат треската му. Все още нямаше вест от сестра си Афли. Тя се сражаваше заедно с братята си в първите редици.

Когато преминаваха с Булниена по изгладените от дъждове и хиляди крака обли плочи на главната улица, откъм бойниците на крепостта се разнесоха тревожните рогове на тръбачите, които предупреждаваха за раздвижване. Хората се изплашиха, мъже и жени се защураха, деца плачеха. Гуляйджиите проявиха бегъл интерес, надничайки през отворените врати и опушените стъкла на прозорците. По-трезвомислещите се понадигнаха и препасаха оръжията си. Поради настъпващия сумрак не бе възможно да се разбере кои са посетителите, а блещукащите факли, които следваха извивките на пътя не можеха да помогнат особено и за определяне броя на пристигащите. Последните проявиха съобразителност и веднага щом попаднаха в обсега на отровните и горящи стрели, развяха високо бойното си знаме

с герба на Вулвените Захара и щом се приближиха до входа на замъка под зоркото око на стрелците, побързаха да кажат паролата на техния командир. „Тук и Дори“ се разнесе одобрително от уста на уста.

Това бе отрядът от тридесет души, който тръгна след остатъка от хората на Тукадур. Капитанът им, Кейд Лианд, бе отвлечен недалеч от замъка (поне така твърдяха трима очевидци, зорко следили нощната битка). Според други, той просто изчезнал. А според трети, бил пронизан от вражески меч в самото начало на преследването. Така или иначе, младият мъж не беше сред присъстващите. Бяха оцелели петнадесет от войниците, девет от тях бяха в критично състояние и се нуждаеха от незабавна помощ. Тревогата се разнесе бързо и обичайната ленива атмосфера отново се понесе над града. Жените и стариците, които бяха наизлезли да чакат завръщането на мъжете, се поуспокоиха при вида на любимия. Други обаче не видяха своя сред оцелелите и плачът им прониза нощта. Няколко млади жени се спуснаха да помогнат. Булниена се отдели от Иолдинан.

— Трябва да помогна на ранените, мога да направя нещо за тях.

Иолдинан не каза нищо, само кимна отсечено. Той знаеше, че тя е и лечителка, което влизаше в задълженията ѝ, тъй като непрекъснато бе на път. Беше пребледнял. Огледа ранените. Погледът му се спря на едно момче, ранено в гърдите и бедрото. Кръвта му изтичаше в синхрон с тласъците на сърцето. Той не беше в съзнание. Изведнъж на Иолдинан му притъмня, повдигна му се. В един момент видя Молианис, умиращ самотен на бойното поле, а той не можеше да му помогне. Обърна се и панически побягна. Кръвта продължаваше да тече.

С мъка се изкачи по стълбите до покоите си. Едва намираше сили да отвърща на поздравите... Не си спомняше някога да е качвал толкова стъпала с такова усилие. Не спираше никъде. Кръвта все още изпълваше съзнанието му. Не беше сигурен какво му стана, защото никога не му бе прилошавало от кръв. Иолдинан понасяше гледката ѝ, дори не му правеше впечатление, защото по време на битка непрекъснато бе заобиколен от кръвта, когато беше ранен или нараняваше. В някой случаи бе принуден да я носи по доспехите си с дни, докато траеше сражението.

В покоите му беше задушно, въпреки отворените прозорци. Двете стаи, които му бяха предоставени, се отличаваха със сеплата си

мебелировка. Леглото с тъмночервен балдахин бе достатъчно голямо без да е разточително, в камината от полирана синьозелена окенска скала постоянно се поддържаше огън. Имаше малък балкон, който гледаше към околната верига от хълмове и храмове. Гледката беше вдъхновяваща.

Повече от половината от стената на спалнята бе заета от огромно огледало от шлифован кварцов кристал. Това огледало бе така перфектно полирано сякаш не бе докосвано от човешка ръка. Бе поставено в полупрозрачна рамка със сложен релеф. Всъщност отразителната функция на огледалото не стоеше в основата на предназначението му. То беше обратен коридор, който служеше за свързка с храмовете в областта. Крепостта бе разположена в хълмиста местност, която години преди появяването си бе послужила за изграждане на множество храмове, принадлежащи на седемте основни религии. С появяването на замъка в последствие, се бе наложило наличието на огледала из цялата постройка, защото първоначалния му замисъл бе като обиталище на жреците. Този вид проходи бе бърз и изискваше минимален разход на магическа енергия, затова бе силно разпространен метод за придвижване из Втория континент.

В съседната стая бе писалището от масивно червено дърво и гардеробът. Влизаше се през тясна двукрила врата със заоблени горни краища. В ъгъла имаше малка камина, а високите прозорци бяха със сини стъкла.

Иолдинан се отпусна на стола с висока облегалка, поставен до леглото му. Тежката му въздишка бе по-скоро стон. Остра болка вдясно на гърдите го прониза. Опита се да сдържи вика си. Изправи се и бавно се доближи до прозореца, бризът охлади тялото му. Беше топъл, но раздвижи тежкия, все още богат на слънце въздух. На Иолдинан му се стори, че вятърът е станал по-осезаем, защото океанският дъх носеше аромата на водорасли, риба и миди.

Изведнъж стаята се обагри в ярки цветове, струящи от огледалото. Самото огледало загуби гладката си повърхност, която се набразди от ситни вълни, разпространяващи се радиално във всички посоки. Вълничките издаваха нежен звън, който сякаш идваше от поляна, покрита с лилави и жълти камбанки.

В следващия миг Афли прекрачи рамката и стъпи на пода. Звуките се стопиха — разговорите и песните секнаха. Движението

също. Останаха само двамата.

Афли остана още миг със скръстени ръце, след това усмивката ѝ се стопи и тя се спусна да го прегърне. Изпусна лъка си на земята. Той стисна зъби, но не я отблъсна.

Тя се отдръпна и той я огледа. Ризницата от нишки тъмночервен метал, която тя носеше по време на битка, бе покрита с кръв. По кожения ѝ панталон, защитен от сивкави ковани плочки, личаха петна от кръв и кал. Китката ѝ бе превързана, а на гърба ѝ висеше колчан със стрели. Мечът на кръста го нямаше.

По устните на Афлидела се плъзна познатата му, леко подигравателна усмивка. Тя вдигна ръка и разпусна плътно прибраната си коса. Водопад от черни кичури обгърна раменете ѝ.

— Виждам, че не си стояла със скръстени ръце, след като ми избяга от погледа. — Той приседна на перваза, докато тя сваляше бавно дрехите си. — Откъде идваш?

— От другия край на фронта. Там вече се отдадох на забвението и сладките забавления. Онази група върна ли се?

— Петнадесет се завърнаха.

Афли го погледна и остана наведена за момент.

— А Кейд?

— Капитан Лианд е загубен някъде. Така и не се разбра къде.

Тя улови раздражението в гласа му.

— Иолдинан... прости ми.

— Не, няма нищо. И ще ти простя, защото така трябва. Но не мисля, че първите ти думи трябва задължително да се отнасят за някой от бившите ти любовници. Не, Афли, не са открили Молианис и не, не съм добре, защото съм ранен и тази нощ ще изпадна в треска, заради която няма да мога утре да тръгна да го търся!

Гласът му отека в каменната стая. Обърна ѝ гръб. След малко ръцете ѝ го прегърнаха през кръста.

Иолдинан се успокои.

— Ти добре ли си?

Тя кимна, а главата ѝ легна на дясното му рамо.

— Когато ти пое към южните редици, аз и Молианис останахме срещу войските на Тукадур сами. — Гласът му бе спокоен и уморен. — Сражавахме се заедно, по начина по който винаги сме го правили — като обединяваме силата и съзнанията си. Не полагахме ни най-малко

усилие, воините им падаха един след друг. Самият им предводител се беше покрил някъде. И в следващата минута някой ни раздели. Просто връзката секна, загубих го. Край на концентрацията. Силата ми се изпари мигновено, умората, а може би и нещо друго, се стовари отгоре ми и паднах от немощ. Войниците, които ме бяха наобиколили се възползваха от замайването ми и ми нанесоха удар. И още един. Чувах виковете на Молианис, дори го виждах, но после го загубих от погледа си. Не ми убягна обаче фигурата на Тукадур, който се сля с множеството. В ръката му мярнах изострен къс кристал — прозрачен, със зелени нишки, триъгълен връх, а по-нагоре представляваше някаква миниатюрна статуйка. Не можах да различа каква е. А когато се събудих после, ме носеха към лазарета на лагера. Молианис не беше с мен.

Афли мълчеше и слушаше дълбокото му дишане.

— Знам. Долових шокът ви от раздялата. Битката там беше просто декор и абсолютна пародия на военно сражение. Тези момчета просто си играеха, без да влагат ни най-малко усилие, за да покажат на какво са способни. Пределно ясно ми беше, че всичко е за отклоняване на вниманието от основната цел, но не можех да не се притека на помощ и да оставя хората си без защита. Така съжалявам, че ви оставих ... моите единствени братя... — Гласът ѝ изтъня и заглъхна. Иолдинан се обърна и я пое в прегръдките си. Тя не реагира.

След малко той усети, че пръстите ѝ се плъзгат по гърба му, изваждат ризата и докосват голата му, пареща кожа. Иолдинан предчувстваше какво ще последва, ала въпреки изтощението и топлината на тялото си, не искаше тя да спира. Искаше просто да забрави. Афли можеше много да му помогне.

Той ѝ позволи.

ГЛАВА III

Вятърът струеше през прозореца на талази, които освен топлина, носеха и морски привкус. Пронизваха го и той стенеше болезнено. Сънищата се смесваха в главата му...

На вратата се почука тихо и без да дочака отговор, който той не можа да даде, гостът открехна безшумно масивното дясно крило и влезе. Иолдинан не се обърна и остана да лежи на една страна.

— Ваше Височество — тихо прошепна Булниена и се доближи до леглото.

Той поклати глава със стон.

— Затвори прозореца, Булниена. Умолявам те!

Тя го направи. След това приседна на стола до него. Постави ръка на челото му. Постоя така известно време, докато му олекна.

Едва сега Иолдинан я погледна. Беше сменила бялата дреха, която едва ли бе запазила предишния си цвят, докато тя помагаше на ранените. В момента носеше леко разклоняваща се от кръста надолу рокля. Това бе официалната одежда на жреческия орден на Триомен. И естествено притежаваше отличителната украса като ритуално облекло — единствено тези рокли бяха изтъкани на бели и черни ивици от Копленен плат, чиито ивици идеално пасваха на нюансите, които косата на жрицата приемаха. Платът усещаше и „попиваше“ цвета и го запомняше така, че никой повече не можеше да притежава дрехата. Косите на Триомените бяха твърде необичайни за да бъдат сбъркани — гъсти, редуващи се чернобели кичури, които бяха така рязко очертани, че приличаха на умишлено оцветени. Особено интересен бе месеца, в който кичурите започваха да растат с противоположния цвят, а косата придобиваше шахматни шарки.

— Какво става вън?

— Има празненство.

Той се усмихна.

— И какво се празнува?

— Победата, отблъскването на противниците с минимални жертви за крепостта, за завърналите се живи. Наречете го както искате.

Иолдинан замълча. Отново се беше унесъл.

— Запознах се със сестра Ви. Впрочем тя ми каза за състоянието Ви.

Той пак се усмихна.

— Ами разтревожи се, когато не издържах колкото тя искаше. Афли сякаш не чувства нищо друго, освен... когато...

Вятърът удари прозореца, който звънна, сякаш замерен с шепа фин пясък.

Булниена се доближи и се загледа в задаващата се буря.

— Небето е чисто, нали? — простена Иолдинан.

— Просто пясъчна вихрушка — успокои го тихо, но не беше убедена. — Често срещана е през сезона.

— Не ме лъжи! Не по-зле от мен усещаш вятъра! Той навява сол, по дяволите! И е навсякъде... защото тя иска...

Иолдинан изпъшка.

— Иолдинан, спокойно, моля те!

— Искан да ме убие! Защото знае, че няма да се откажа, няма да го оставя на нея...

— Шшшт... тихо... Стига, хайде. Тук съм.

Той се отпусна в леглото, а ръцете му отчаяно притискаха завивката към гърдите.

Булниена я издърпа от стиснатите му пръсти и огледа раната. Беше грижливо почистена (от сестра му, предположи) и изглеждаше добре, въпреки оттока. Не разбираше какво му причиняваше такава болка и силна треска.

Усети вятър. Топъл и пращен. Иолдинан се сгърчи и утихна. Тя го погледна за миг и изненадано се обърна. Почувства солен вкус в устата си. Стана и с бърза крачка влезе в другата стая. Едното крило на високия прозорец със синьо стъкло бе съвсем леко открехнато, а вятърът навлизаше през тесния процеп безпрепятствено, без дори да го помръдне.

— Ах, ти...!

Тя побърза да притвори прозореца и да се върне при Иолдинан. Внимателно подпхна завивката под тялото му, като се стремеше да

покрие ръката и раната на гърдите. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да приседне до него на леглото и да го остави да се съвземе.

Не усети кога е задрямала, но когато той помръдна тръсна глава, за да прогони умората. Освен светлината на лунния ореол, единствената друга светлина в стаята идваше от приглушеното сияние на въглените в камината.

Той объркано надигна глава.

— Спря ли? Вече...

— Прозорецът беше отворен, Ваше височество.

— Просто Иолдинан.

Тя кимна. Принцът обърса мокрото си чело с лявата си ръка, която беше отвита.

— *Еттеренова магия*. На древния език *еттерен* значи „предназначен“. Тази магия е доста стара, дори не подозирах, че е възможно да е някому известна, че още се помни. Явно сме я подценили. Дориа се оказа добре подготвена.

— Струва ми се, че съм чувал нещо по въпроса. Тази магия е...

— Изключително точно именована, както повечето от Древните. Тя е действително предназначена за теб. В този случай бе под формата на вятър, който носеше фина морска сол. Всички бризи носят солта, която се изпарява от океанската повърхност, затова мирише на море. Но това течение се обвиваше около теб и солта ти причиняваше такава болка.

Той я гледаше с безизразно лице.

— Сигурен съм, че прозорецът беше затворен.

— Знам. Не си го оставил ти отворен. Бил е отворен отвън.

Младият мъж се поизправи в леглото. Не откъсваше очи от жената пред него.

След малко Булниена се подсмихна и отклони погледа си.

— Не знаех, че Афли ти е все още любовница. Всъщност аз не разбирам почти нищо от вашите странни обичаи.

Той продължи да я фиксира.

— Тя не ми е единствената любовница. Но се оказа, че още не може да се откаже от мен. Впрочем това май е взаимно, но аз не се чувствам смутен от това, нито пък я отблъсквам. Не искам да говоря за нас по *този* начин.

Булниена кимна и не пропусна да си отбележи как той, без да я засегне, приключи темата. Всичко, което знаеше за Средната обител относно любовните обичаи, се изчерпваше в няколко особени традиции, които не преставаха да я удивляват, тъй като в Източната определено не присъстваше подобен ритуал. На Север, казваха, кръвта бе *биалка*, тоест Преярко осветена.

Тя помълча известно време. Искаше да му каже за това, което бе разбрала, но не беше сигурна как да започне.

— Какво искаш да ми кажеш?

Булниена се сепна и отново си сложи непроницаемата маска. Неразгадаемото лице на жрица. Не искаше да го прави.

— Тук има Визуализатор.

Очите му се разшириха, което бе достатъчно показателно за изумлението му. За нея това беше достатъчно.

— Какво? Нима отново ще настъпи времето на Големите лицевини?

Тя поклати глава.

— Не, не мисля. Иначе щяха да започнат метаморфозите на лудостта.

Иолдинан притвори очи. Големите лицевини бе спомен от детството му, спомен така разтърсващ, че му се струваше нереален. Тежък спомен, съпътстващ времето на онези иначе радостни дни на съзряване, когато се обучаваше да си служи с бащиното хладно оръжие и когато Афли започна да обсебва вниманието му.

— И все пак, ще да е нещо подобно, иначе този Визуализатор...

Булниена се надигна и се изправи до прозореца. Не искаше той да прави тези прибързани заключения, още повече, че щяха да са верни.

Започна внимателно.

— Визуализатор не се е раждал най-малко от хиляда лета. Твърде е рядка дарбата, и неясна. В повечето случаи адептите дори не могат да разберат за способностите си, преди да полудеят от виденията и магическите формулировки, които започват да изпълват съзнанието им денем и нощем. Неспособността да се въдвори дори минимален самоконтрол е пагубна. А начини си има. Колкото и малко да са били откритите таланти, то знанията за същността на тези способности са солидни и повече от достатъчни. По-тревожен е фактът, че хората

сякаш не знаят кого да потърсят, а е повече от известно, че именно орденът на Триомените е този, който изпълнява лунните ритуали в цяла Лирика.

— Това е глупаво суеверие, Булниена, свързано с „легендите“, че момчетата с дарбата на лунни жреци, т.е. Визуализаторите, се преследват от ордена ви, за да бъдат дарени със смъртно възмездие. Приказки, с които се плашат непослушните момченца, когато майките им се надяват да не повтарят белите си. Но в тях не се влага повече вяра, отколкото в „Чернин да те погледне дано“ или „Триоменка да си вземеш дано“.

Булниена изсумтя неодобрително, сякаш се бе изложил по непоправим начин с някоя ругатня, или че смисълът на последното беше казано точно за нея.

Той се усети.

— Прости ми. Несъобразителен съм — рече Иолдинан, когато тя впи в него острия си, бистър поглед.

— Разкажи ми за Големите лицевини. — Рязка смяна на темата. Побърза да се върне към същината на разговора им.

Той помръкна. Върна се назад, до времето през което... Спомни си плавно случилото се. Сънищата...

„Бях на петнадесет, когато се разболях тежко. В гората на замъка има езеро от зеленоизворна вода. Край него винаги е по-студено, дори и през лятото. А когато през зимата водата замръзваше, всички ходеха там, за да се полюбуват на ледените шипове от странни сини водорасли, които обрамчваха брега. Отидохме да се пързалиме една ранна утрин преди да се отправим към тренировъчната площадка. Дори накарахме Селк, ковача, да ни направи специални остриета за ботушите, с които по-лесно да се плъзгаме по леда. За мене и за още двама приятели, луди като мен. Но те скоро се умориха и ме оставиха. Този ден просто не можех да се наситя на чувството, което предизвикваше леденият вятър, въртящ леките снежинки. Изведнъж ми се стори, че небето се появи пред мен и се разгърна, ако това въобще е възможно. Загубих равновесие. И после нищо.

Събудих се в стаята си. Виждах край мен хора, но не ги познавах. Единственият, който не се бе променил бе Молианис. Тогава той бе на единадесет. Държеше ръката ми. Усмихна се.

— Спокойно, Дин. Те нищо не могат да ти направят.

— Мол, помогни ми да ги подредим. — Една жена се появи над главата на брат ми. — Не им давай да се месят. Няма да могат да го изчислят. Тринадесетте...

— Молианис, остави брат си. По-добре е да излезеш.

— Но, мамо, той не може да ги завърти в правилната фаза, ако аз не остана да...

— Какви ги говориш, момче? — Силен мъжки глас.

— Може би и той почва да се разболява, Длириък. Мол, излез оттук. Иолдинан е много болен. — Някой хвана Мол и го дръпна от леглото ми. Повлякоха го към вратата. Той се развика.

— Не правете това! Не можете да ме отделите от него точно сега. Спри, татко!

Поисках да стана, но ръцете на жената ме притиснаха обратно. Държеше главата ми.

— Оставете го тук, не го отвеждайте! — Втренчих се в нея и прошепнах: — Коя сте вие? Махнете си ръцете от мене. — Зрението ми се замъгли за момент, но не отклоних поглед. — А, ти ли си, Дория? Как смяташ да ме отделиш от него, а? Ние сме неразделни. И аз ще ти трябва, но аз не смятам да ти се дам така лесно. Не и като умра. — Усмихнах се, а жената се разплака. После ми се стори, че не е Дория, но последвалата болка не ми даде време да се замисля.

До момента, в който се събудих нямаше нищо друго освен страдание, а може би и нещо, което бе повече от това, което си спомням след болестта. Съвзех се бързо. Никой не пожела да ми каже какво точно се е случило, освен, че съм бил на смъртно легло, заради треската. И единственото, което си мислех бе нещо, което не ме изненада в първия миг, в който го казах: «Как може да сте вярвали, че ще умра, когато нищо още не сме сторили?» После разбрах, че Молианис е бил затворен през цялото време на боледуването ми, и дори си мислели, че в резултат на страданията ми той е полудял, защото непрекъснато бълнувал неразбираеми неща и крещял, че всички са се побъркали, задето ни разделяли с «жалките си материални прегради». Това било достатъчно, за да извади мама от равновесие, но пристъпите му просто секнали, когато съм дошъл в съзнание.

Премълчавах неща, които ги плашеха. Не казвах нищо за онова, което се е случило, докато не съм бил на себе си. Но на мен не ми бе нужно да зная.

Беше късен следобед. Впрочем слънцето едва сега се скри зад високите бойници на крепостната стена. Аз въртях меч в градината сред разлистените ябълкови дръвчета заедно с моя учител, който вече не бе такъв, защото нямаше на какво повече да ме научи. Забавлявахме се, като се гонехме из овошките чак до централните шадравани, чиито пъстри обитатели смущавахме с цопането ни направо през водата, която услужливите статуи изливаха върху главите ни. Беше много топло. Нещо ми подсказа, че ще застудее и спрях под арката на пясъчния часовник, за да погледна небето. Беше тихо и безоблачно. Почувствах лека умора и двамата с Ледин се разделихме с типичния ни боен поздрав. Имах няколко драскотини и оставих лечителката ни да ми натрие сол на главата, заради евентуалните белези по лицето ми, които тя винаги лекуваше чудесно. Днес Молианис навършваше шестнадесет. Сутринта му подарих един двубой, в който той показва напредъка си. После с много смях се отправи към покоите си, подгонен от трите ни братовчедки, които открито изразяваха симпатиите си към него.

Срещнах Афлидела, която тъкмо извеждаше коня си през задната врата на конюшните по посока на гората. Обичаше да ходи на лов следобед, макар че този път просто искаше да се спаси от мама и настояванията ѝ да облече рокля.

Тя спря, когато ме видя да идвам и повдигна вежди. Изчака ме да се приближа. Беше леко облечена.

— Видях Ледин, докато се прибираше и бях почти сигурна, че ще те видя. Хайде с мен.

Поклатих глава.

— Молианис ще празнува, забрави ли?

Тя се усмихна криво.

— Не можах. Цял ден ме преследват прислужнички с рокли в ръце. Познай кого търсеха.

Огледах я. Тя се усмихна и протегна ръка към меч на колана ми.

— Така ще ти е студено — казах ѝ. Пак това чувство.

Тя ме придърпа и ме притисна силно.

— Нещо друго? — Пламъчетата в очите ѝ се събудиха.

Прегърна ме и ме целуна. Аз се забравих и почти я повалих на пода. Шепотът ѝ ме подлудяваше. Изведнъж се изви вятър. Лек като

милувка, почти недоловим. Разтреперах се от студа, беше ужасяващ. Откъснах се от нея.

— Не излизай никъде, Афли!

Тя ме огледа и хвана поводите.

— Не тази вечер, Иолдин.

Сграбчих я.

— Чуй ме! Тази вечер нещо ще се случи. Ще настъпи лудост. И студ. Не отивай!

Сестра ми изглеждаше съвсем сериозна. Тя ми вярваше, макар че това, което казах не беше съвсем разумно. През цялото време, докато бях боледувал преди пет години, тя бе стояла до мен. Знаеше, че трябва да ми вярва.

— Добре.

Затичах се към покоите си и качвайки се по стълбите разбрах, че Молианис е болен. Майка ми беше пребледняла от уплаха и се втрени в мен, когато се изправих до леглото му.

— Няма да те познае, Дин. Не знам какво му стана. Изведнъж извика, че е много студено и припадна. Нищо му нямаше преди малко. А сега...

Надвесих се над него. Той ме погледна. Беше трескав.

— Погледни ги! — Говореше тихо, но съсредоточено. — Ако сега не дойде краят, ще минат много зими, преди отново да се подредят така.

— Седемстотин деведесет и пет по трите константи. — Не знам откъде ми хрумна.

Стори ми се, че погледна някъде по-напред и след малко кимна, но поклати глава, сякаш нещо друго бе видял.

— Скоро. По-близо до нас. Те нищо не разбират. Ще се появи друга.

Бях изпаднал в някакъв унес и отговорих без да мисля.

— Ще ни трябва и онзи, другият. Ох, Туромея, потоците ще се оплетат, дори сега, когато са така отделени...

— Тя знае за нас, Дин. Но ние можем да го направим и без нея... Вярвай ми, Дин, тя ще ме вземе. Аз няма да мога да я отблъсна, тя ще ми дари живот... Дориа или богинята... не мога да разбера...

— Можем да го направим, ще ги накараме да спрат, Мол! Мол!

Той клатеше глава в посока към вратата.

— Те идват! Пак ще ни отделят...

Баща ми влезе и погледна към Молианис, после към мен.

— Нещо става навън. Излезе вятър...

— Длириък, Молианис не е добре.

Аз се сринах на колене. Болеше. Мама се озова до мен и ми помогна да се изправя.

— Махни го оттук. Няма да го понеса пак. — Баща ми ме поведе навън. Не можех да се съпротивлявам, но не можех да повярвам, че ще трябва да го изживея.

— Не го правете, стига... моля...

Чувах виковете на Молианис през затворената врата. Не можех да разбера нищо от чуждия език, на който ми говореше татко. Сгърчих се в ръцете му, бях болен, умирах.

Стените на спалнята ми изглеждаха странни и прозрачни. Ефирни. Нежни, пластични. Не можех да спра да крещя, сякаш някой искаше да отнеме съществото ми без да усетя, но болката бе зашеметяваща. Изправих се с мъка и отворих прозореца за въздух. Нахлу вятърът и се опита да ме повлече навън, за да мога да ги видя. Слънцето залезе в същия миг и на небето остана величествената броеница на Тринадесетте луни, разпрострели се в идеално права линия. Нямаше нито една звезда в припадащия здрач. На всяка природна светлинка бе забранено да отнема дори частица от ярката светлина на нощните светила. Надвесих се през перваза и се оставих на притеглянето. О, ако бях морската шир, щях да се плъзна по цялата земна твърд и отново да се върна в коритото си, прекосил континентите, а после щях да подиря небесата!

Тринадесетте луни на Лирика бяха почти еднакви по големина, но сега бяха подредени в съвършената редица, от най-голямата към най-малката. Бяха пълни. Главата ми се замая, гадеше ми се. Край мен се втурнаха формули и знаци, символи, звуци, лица. Шепот. Женски силуети, усмивки на Тринадесет богини. Подреждах символите пред погледа им, и те най-сетне кимнаха одобрително. Туромея също бе там. Те всички се усмихваха. Колко красива бе тя, като богиня...

Угаснаха, взор и полъх се стопиха. Останаха само вълците да вийт в нощта, която нямаше да е нощ, а беззвезден ден. Ден на страдание и лудост. Ръцете на Афлидела ме обгърнаха и ме върнаха от небитието. Натам се бях запътил, към Туромея, за да ме поеме в

обятията си. Стрдание. Много страдах в този момент и плаках от болката, която се бе върнала, стократно усилена. Тя остана да лежи с мен на пода до сутринта, докато не бях освободен да се предам на треската, от която страдаше Молианис. След това се разболях безпаметно за втори и последен път в живота си.“

Иолдинан остана да лежи, притворил очи. Беше смъртно уморен, но не му оставаше нищо друго, освен да стои спокоен и да чака. Така ръката не го пронизваше. "Защо ме накара да направя това? Не исках... Колко неща не съм забравил... Няма и да мога... Когато всичко си отиде, ще остане само тази преданост към... "

— Какво ще значи „последен път“ в живота ти?

Той завъртя глава към нея. Беше тъмно в стаята, но я видя. Беше прегърнала коленете си и седеше под прозореца. Неподвижно.

Иолдинан се усмихна и поклати глава.

— Разбираш ме. Няма друг път, но и този ми е достатъчен. Трябва да го последвам, Булниена.

Младата жрица притихна. Мислеше за Големите лицевини.

— Значи *те* са пробудили дарбата ви. Тази сила е могла да ви убие. И двамата. В онзи момент сте видели какво трябва да направите, за да се изпълни пророчеството за Големия господар. Но сте имали нужда от Визуализатор. Защо?

— Щеше да е много лесно да обърнем реда на лунната редица, за да се подреди точно в съчетанието, необходимо да се отворят Портите към константата Минало. Но не видях първия символ на луната, която да води редицата. Без него не може да се осъществи пространствената ориентация. Липсваше структурата на ключа. Затова е нужен Визуализаторът. Той може да види символа с дарбата си, а ние със силата си ще разместим луните.

Тя най-после стана и изтупа уморено гънките на полите си.

— Замислял ли си се какво ще се случи, когато Тринадесетте селени бъдат изместени от природната си позиция? Да предизвикаш отново Големите лицевини? Или по-страшен катаклизъм?

Младият мъж кимна.

— Ще е нужен само миг за съвпадането, след което те отново ще заемат прежните си положения. Дория знае, че ще се отзова. Знаеш ли защо? Ще има пълно многолуние. След седем дни. Не може да не се възползваме от съвпадането.

— Как ще стигнеш до върха на планината за седем дни?

— По пътя на Тукадур, разбира се. Никога не бихме успели ако се заемем с плетенето на петизмерна матрична спирала. Би било губене на време и сили да пътуваме в реалното време. Ще влезем в Съкровените пътища. И ще се озовем направо вътре в цитаделата на Дория.

Тя се отправи към вратата. Силуетът ѝ се открие като нежна сянка, хваната и запечатана от Мутинси, деветото светило.

— Може би ще се откажеш от живота си, щом зърнеш висините на покровителката си.

— Знам.

— И Молианис също. — Той не я прекъсна. — Аз съм Триомен, Благословена лунна хвалителка. Ще дойда с теб. — Той мълчеше.

Тя кимна решително и открехна леко крилото. Излезе, но преди да го затвори отново подаде глава.

— Откъде разбра всичко това? Как си спомни нощта? Аз не помня нищо.

Иолдинан остана неподвижен, но тя долови колебанието му.

— Сънувах го снощи. Молианис бе там. Дория също. Всичко се върна и дойде на мястото си.

Булниена не каза нищо. Вратата се хлопна с тихо скърцане.

ГЛАВА IV

Крачеше решително по страничните стълби, за да не привлича внимание. Отвърщаше на поздравите, но не поздравяваше. Коридорите в сектора на слугите не бяха толкова пищни и просторни, но и тук не липсваше тънкия естетичен усет на дълговековните владетели на крепостта, предназначена не само да устоява на битките, но и да приютява гости от най-висока класа. Гоблените бяха по-малки по размер, но също така ярки, а пода бе застлан с жилчест камък, издялан в звездообразни плочи с кръгла дупка в средата, покрита със сребристи скални отломки. Централните коридори бяха украсени с мозаечни плочки, а по стените висяха зашеметяващи със сложността и големината си гоблени. Покрай прозорците, издигащи се до височината на релефния таван, се диплеха фини завеси и нежно обгръщаха резбованите рамки, които сякаш се сливаха с релефите по стените — птици, ловни сцени, легенди, изографисани направо върху суровия камък. В някои коридори нямаше релефи, а глазирани керамични плоскости, начупени на различни по големина и цвят парченца, и подредени в мозайки. Някъде подът бе застлан с меки, пъстри килими, другаде — с тесни пътеки, разположени успоредно по три, така че да се виждат плочките под тях. В главния коридор вместо светилници от тавана висяха полилеи от сребро и ароматните свещи разнасяха благовонията си из близките покои.

Иолдинан не обърна внимание на нежните статуи, които придържаха светилниците от излъскана мед в лявата част на стълбите. Беше обиколил целия замък, за да разгледа впечатляващия интериор. Обичаше да вниква в подробностите по вътрешната украса. Беше изпуснал веселбата с подчинените си, докато обикаляше из коридорите и градините, потънал в тишината на изящството.

Премести дисагите си в лявата ръка. Все още усещаше неприятен бодej в дясната, но компресите от евкалиптова отвара успокоиха паренето. След това Афлидела го пази една нощ, докато сменяше превръзки с един ужасно миришещ мехлем, чието лечебно

действие Иолдинан не „бе имал честта“ да изпита преди. Както и да е, за два дена го изправиха на крака с притеснението, че „можели да му останат белези“. Това нямаше никакво значение, стига да го оставеха на мира.

Афли го чакаше в конюшните и тъкмо оседлаваше черния му кон. Беше сериозна. Иолдинан ѝ кимна вместо поздрав и взе поводите. Провери ремъците на седлото, окачи дисагите и метна отзад наметалото си. Мечът беше привързан на гърба му, за да не затруднява ездата. Спираловидната ръкохватка се подаваше над дясното му рамо. С едно плавно движение се качи на Селхан и го извърна към града.

Присви очи от мъгливото слънце. Въпреки това бе студено. Обърна се към Афли. Тя беше втренчила поглед в него.

— Ако погледът ти можеше да пронизва, в момента щях да да се намирам в доста незавидно положение, вероятно прикован за стената с най-малко четири ками. Не се дръж така!

Тя дори не мигна. След малко поомекна.

— Разбира се, прав си. — Най-после се усмихна. — Пожелавам ти късмет.

Младежът се приведе на седлото и прие ласкавата ѝ целувка. Не каза нищо повече когато се обърна и препусна към портата.

— Иолдинан! — Той се извърна и срещна очите ѝ. Тя никога не произнасяше цялото му име. — Ще те чакам!

— Ще се върна, моя дълиен! — Надяваше се. Искаше. Молеше се.

Слънцето се бе издигнало до хълмовете и пръскаше доста щедро светлина, но не и топлина. Денят едва започваше. Докато се спускаше към града се замисли за предстоящото и неминуемите последици от него. Всъщност му бе хрумнало нещо само по себе си достатъчно опасно и дори пагубно, но така вероятността от оплитане на потоците щеше да е минимална, а и щеше да ги извлече от два различни по произход и заплитане извора...

Разтърси глава. От няколко нощи бе започнал да мисли за неща, които му бяха напълно непонятни, а му се явяваха така ясно и точно определени. Знаеше какво да направи, но не и защо. Твърдо бе решил да го сподели с Булниена. Особени и противоречиви чувства се лутаха в съзнанието му, а и усещаше, че я познава, че тя го влече като... Забави ход до равномерен раван и се опита да сложи ред в мислите си.

Осъзна като какво. Като отварата от синьо любовниче, която пиеше когато четвъртата луна, тази, от която зависеше силата му и която се покровителстваше от богиня Туромея, беше във фаза новолуние. Без тази отвара изпитваше слабост и можеше да се разболе, докато светилото не започнеше отново да расте. Но какво общо имаше това с Булниена?

Пазарът вече бе оживен, макар че беше рано и повечето търговци тепърва подреждаха сергиите си. Почти всички дюкянчета със собственоръчно изработени или чуждоземни предмети вече бяха вдигнали кепенци и привличаха любопитните. Сувенири, скъпи платове от покрайнините на Ескода Рила, естествено червена кожа от чилхари, бижута-уникати, порцеланови и морскомидени сервизи, екзотични животни, глазирана керамика, редки кристали-пазители, древни книги и карти, стъклена украса... Иолдинан се усмихна на недоволното мърморене на продавачите относно „кичозните джунджурии“, с които „тия прекупвачи амбулантите“ крадяха сериозните им клиенти и бързаха с излагането на стоката си. Продължи да язди до една къща надолу по улицата, където започваха спретнатите и измазани ханове, които предлагаха най-добрите условия за отдих, и в които качеството на обслужването и храната бяха действително отлични. Кварталът бе много красив, с високи дву- и триетажни сгради, облепени с червенозелен камък или измазани с редкия вкаменяващ се пясък. Покривите бяха покрити с червени или сребристи плочи, които бяха изненадващо добра изолация за пронизващите и всепроникващи зимни хали. Горните етажи на къщите задължително имаха тераси, предпазени от надвесената голяма стряха. Голямата главна улица кривуличеше около основния и най-висок хълм на вътрешния град, а от нея се разклоняваха всички останали пътища, пътечки, пресечки, улици, които заплитаха сложната транспортна мрежа на град Захара чак до крепостния град и външните порти.

Всеки от хановите тук си имаше охрана, за разлика от по-обикновените сгради и кръчмите в следващия квартал, граничещ с външния град. И въпреки всичко дори селяните от най-страничните махали бяха прилично облечени, а просяци почти не се срещаха. Градът бе добре устроен и поддържан, без да е разточителен.

Иолдинан спря пред триетажната постройка, чиято грижливо и четливо изписана табела гласеше: „СМИРНОВИ ИЗВОРИ“. Тук бе

отседнала Булниена. Той слезе от коня и подаде поводите на притичалото момче. В същия момент тежката дъбова врата се отвори и младата жрица му се усмихна за добро утро. Иолдинан вдигна вежди от изненада.

— Тъкмо се чудех как ще те събудя. — Тя се изсмя и поздрави русокосото момче, което все още държеше юздите на Селхан в очакване. — Милвин, доведи конете ни.

То се втурна да изпълни поръката с усмивка. Булниена беше облякла тъмнозелена рокля за езда с широки цепки. Горната ѝ част бе прилепнала по тялото ѝ, а високата яка бе вдигната до брадичката и подгъната навън. Отгоре носеше тясно елече от кожени ленти. Под широките разкроени поли бе с плътен панталон от сива вълна, който покриваше равните ѝ чизми до глезена. Дългата си до кръста коса бе сплела на малки черни и бели плитки.

Вниманието му бе привлечено от младежа, който я последва, понесъл малък вързоп в ръка. Беше висок и широкоплещест, с блестяща кестенява коса, леко чуплива. Имаше особени очи,менящи цвета си. Носът му бе правилен, устните — плътни и с бегло изражение на стогост. Лицето му бе безизразно и нямаше бръчки, сякаш той никога не се усмихваше. Когато се приближи, Иолдинан забеляза, че куцаше с левия крак. На кръста си имаше къс меч.

Булниена ги погледна внимателно. Иолдинан знаеше, че младежът също бе ранен и поради това се забавиха два дни, докато и двамата се възстановяваха. Жрицата бе разбрала за дарбата му само като го бе докоснала. Толкова силна бе. Той знаеше всичко за предстоящата задача, без тя да беше продумала и дума. Беше го виждал хиляди пъти, твърдеше в сънищата си, а понякога и на яве, поглеждайки към небето. Но се стараеше да не говори въобще за това, защото знаеше как щяха да се отнесат хората към него. С презрение, омраза и страх. Нещо, което не заслужаваше.

Иолдинан протегна десницата си към младежа. Изненадваща усмивка стопли лицето на младия Визуализатор. Беше доста обаятелен.

— Герионик дей — Мониден. — Кимна в знак на уважение.

— Трей дон Иолдинан дей — Бедволен. — Същият жест. Погледите и на двамата претегляха другия. „Да вярвам ли? Символът на Предводителката?“

„Виждал ли си го?“ Беше като ехтяща, чиста връзка.

— Да, но не го помня. — „Но ще си спомня“. Усмихна се по-широко като потвърждение на думите си — Хей, вие двамата! Почтливо ще е да си говорите на глас. — Булниена ги гледаше от гърба на коня си. Конят на Герионик тропаше нервно с копито.

— Разбира се.

Но не продумаха, а яхнаха конете и препуснаха към портата на крепостта. Отправиха се към високите планински гори, за да намерят процепа на Съкровените пътища. Светлината беше достатъчна.

ГЛАВА V

В гората беше сенчесто. През иглолистните дървета се промъкваха лъчи и разведряваха леката влага по бодливия килим от борови и елхови листи, слепени от мека смола. Яздеха от три часа. След малко Иолдинан дръпна юздите и погледна към Герионик, който се движеше плътно да него. През цялото това време те обменяха усещанията и знанията си до степен, при която не остана нищо необмислено. Изненада се колко много неща знаеше Визуализаторът за луните въз основа на собствените си наблюдения. Той сподели повечето с Иолдинан, който не се побоя да му разкаже за идеята си за оплитанията, които щеше да направи с помощта на Молианис. Всичко оставаше в ръцете на Герионик.

Озоваха се на малка полянка, обградена от високи борове в съвършен кръг. По младата светлозелена трева пробягваха колебливи светлини и сенки, които пълзяха по куп камъни, разхвърляни в средата на поляната. И тримата слязоха от конете и приближиха до отломките. Това бяха руини от Арката към Съкровените пътища. Светлооките кучета — звери бяха открили остатъците от древното светилище, което потвърди предположението на Иолдинан, че Тукадур е побързал да го използва, за да не бъде заловен. Това тук бе почти унищожено, за разлика от повечето, които бяха успешно съхранени. Този вид реликви се използваха само от хора владеещи магьосничеството, защото изискваха максимална концентрация на силите, за да се овладеят безбройните потоци на измеричните вариации и да се озовеш там, за където си тръгнал; за непосветените бе просто изящен паметник на отминало изкуство. Ключ за отварянето им бяха точно определените символи на петте луни, които бяха най-силни в момента. Не смяташе, че Герионик ще има затруднения.

Иолдинан бе пътувал през Пътищата много отдавна, но знаеше някой неща. Щяха да следват фосфоресциращите вълнообразни линии, които обграждаха пътя им до всеки следващ Проход. Той щеше да привърже Булниена и Герионик към себе си с по една концентрирана

паяжина от сила, за да не се изгубят сред измеренията. Трябваше да преминат през три възможности, но всеки от тримата щеше да се озове във различно измерение. Герионик щеше да им каже къде да излязат.

— Как ще разбереш? — попита Булниена, когато се изправиха пред скършените триъгълни колони. Иолдинан клекна и подравни синия ритуален пясък между тях, който нападали камъни с неразличими йероглифи по тях бяха защитили от вятъра. Достатъчно количество бе, за да изпишат петте лунни символа. Той се намеси. — Мисля, че е най-добре ти да се заемеш с изписването им. — Тя просто кимна. Беше притеснена.

Герионик се наведе и огледа символите, които все още си личаха по изтритата от водата и вятъра грапава повърхност на сивия камък. Различи няколко и вътрешно се усмихна, а после погледна към Иолдинан и му кимна доволно. Имаше доверие на младия благородник по странен начин. Не знаеше какво ги чака вътре, но в едно беше сигурен — даже полумъртви щяха да намерят Арката към Сотерискоза. И там щеше да ги чака онзи младеж, когото бе видял в най-страшните мигове от Големите лицевини. Той и принца щяха да обърнат измеренията... каквото и да значеше това. Отново насочи вниманието си към колоната, а след малко вдигна поглед към небето.

То притъмня неестествено и на звездния плащ грейнаха Тринадесетте луни на Лирика: Келфа, Данийм, Ктрума, Туромея, Форвила, Зодиа, Ненейке, Дилмеде, Мутинси, Хелд'с'Моркета, Софалфер, Голен и Ардага. Той ги огледа внимателно, оставаха четири дни до пълно многолуние. В следващия миг те започнаха да му пеят; танцуваха... Втурнаха се в кръг, размениха местата си, променяха лицата си; ту ги скриваха, ту се усмихваха; песните им бяха послания от магически съчетания и уравнения на Криейтора, който той подреди бързо без дори да се замисли; последваха ги видения за пространственото разпространение на всяка фаза из времевите константи...

— Герионик! — Беше гласът на младата жрица.

Той се стресна и обърна глава към нея, макар да не можеше да се съсредоточи напълно. Блуждаеше... към богините...

— Герионик, виж луните!

— Гледам ги... тук са... — бе далечният му отговор.

— Петте разделени сестреници, Гер...

Той си спомни. Пак погледна нагоре, но не можеше да определи... Появи се начинът, съвсем ненадейно. Младежът легна между двете колони и пак се взря към висините. Пет луни се ограничиха от триъгълните камъни.

— Туромея, Ктрума, Форвила, Зодиа и Ардага — каза той. Беше замаян, но след миг пак просветля и всичко изчезна.

Лежеше в прахта, на синия пясък и гледаше нагоре. Там бяха само бледите луни, без да може да се различи някоя определена. Булниена и Иолдинан се взираха в него. Той се мръщеше, а тя бе стиснала устни. След малко младежът поклати глава и му подаде ръка.

— Добре се справи. Как разбра да легнеш между тях?

Герионик сви рамене. „Подказаха ми го“.

— Ясно — бе краткия отговор на другия.

— На глас моля! — Предупреждението дойде от нея.

Булниена и Иолдинан подравниха отново пясъка, тя коленичи. Прилепи длани една о друга, плитките ѝ се разпиляха по лицето. Иолдинан се наведе, събра ги и ги уви с един черен масур. За миг тя го изгледа странно, но пак се наведе към пясъка.

— Знаеш ли символите, Герионик? — попита с тих глас.

— Не, не и сега.

Младата жена се надвеси и събрала палец и показалец започна да рисува.

— За Туромея, четвъртата поред в броеницата на Големите лицевини — два долепени един до друг триъгълника във форма на ромб, съединени чрез две успоредни кратки линии; за Ктрума, третата поред в броеницата на Големите лицевини — пълен кръг, вписал в себе си заострен надолу триъгълник, вписал две окръжности, събрани една в друга; за Форвила, петата поред — триъгълник с връх насочен надолу, съдържащ в себе си пълен кръг, пресечен диагонално от завиващи криви; за Зодиа, шестата поред — два пресичащи се кръга, съдържащи в себе си по един непресичащ се; за Ардага, тринадесетата поред — пълен кръг, обгръщащ два триъгълника, допрели върховете си и перпендикулярна на тях кратка вълниста линия.

Тя сложи последната черта. Синият пясък внезапно оживя, символите станаха триизмерни и се издигнаха пред очите им, фосфоресциращи в бледо зелено. Завъртяха се, а после изчезнаха. На тяхно място се появи плътна сияеща завеса, леко полюшваща се от

вятъра. Тримата се изправиха изтръпнали. Отзад се виждаха меко замъглени дърветата, но те знаеха, че отвъд нямаше гора, а тъмен път. Иолдинан запали три факли и ги даде на останалите.

— Хайде, да тръгваме. Няма да трае вечно.

Всеки хвана поводите на коня си и пристъпи към прохода.

Всичко друго остана в миналото.

ГЛАВА VI

Препускаха, яхнали конете си. Изведнъж Иолдинан спря и се огледа. Обграждаха ги двете фосфоресциращи линии, които сияеха все така недоловимо и призрачно. Герионик и Булниена също обърнаха конете и погледнаха наоколо от безопасна височина.

— Все пак, не си спомням да съм се качвала на коня — додаде след малко тя.

— Странни неща стават тук. А освен това подозирам, че Тукадур не би ни оставил да пътуваме през Пътищата просто така. Бас държа, че има заложени капани, за да не скучаем.

Спътниците му реагираха спонтанно — Булниена изказа „поздравленията си“, а Визуализаторът предпочете да облече в думи цветистата войнишка ругатня, която му дойде на ума. Последното бе предпочетено и от младия принц.

Продължиха, губейки представа за времето, спирайки за да хапнат или да запалят поредната факла. Не си починаха нито за миг. Почти не говореха. Иолдинан бе нащрек и внимателно опипваше пътя напред с опитното око на патил военен предводител. Повечето от магическите бойни капани му бяха известни, но Тукадур имаше невероятната дарба да изобретява невероятни клопки, които се изпробваха на място, в битката. Сгоден случай.

— Хей, Иолдинан, погледни това! — Герионик сочеше някаква светла точка в далечината.

Препуснаха натам. Течението разхвърли червени искри от факлите им. Приближавайки видяха голяма арка, която бе досущ като входа, през който дойдоха — две прави триъгълни колони, а отгоре напречно имаше трета. Нито помен от изтрити или захабени символи; сякаш току-що бяха изсечени — нежни, извиващи се в спирала, гладки. Между колоните се ветрееше същата завеса от полупрозрачен етер, а отзад прозираха вълнообразните перила на пътя им. Булниена слезе от кобилата си. Беше се загърнала с наметалото си. Протегна ръка към Иолдинан и той я пое. Да, и тя го знаеше. Някога бе богиня...

Тримата прекрачиха прага от топла, виеща се мъгла.

Завихряне към първата константа на Световете...

Падна от високо и се удари в пода. Докато съзнанието му се проясняваше, осъзна, че нещо се е променило. Над главата му се носеха птичи крясъци, миризмата определено беше... солена...

Герионик скочи на крака и пренебрегна замайването си и залитането след това. Хвана се за перилото и едва тогава се опита да разгадае картината, разкрила се пред очите му.

Докъдето поглед стигаше, пред смаяния му взор се простираше безкрайна водна шир. Кротка, леко вълнуваща се вода, обагрена в меките сияния на отразените облаци. Бяха мрачно — дъждовни, през тях прозираше помътнялото слънце, което бе придобило оранжевовиолетова окраска. Вихрещите се облаци сменяха цвят след цвят, а водата бе сияйна като дълбокоезерна перлена раковина, и се плискаше в нозете му, оживяла и танцуваща в диплите на настъпващия залез... Какво езеро можеше да побере толкова вода? Над него кръжаха бели птици, чийто грак бе чул. Внезапно се обърна назад.

Брегът бе ясно отчетлив, въпреки далечното разстояние. Дълга верига от високи и ниски хълмове, зелени, нашарени от отблясъците на пълзящите облаци и обвити в пъстра, капковидна мъгла. По извивките и склоновете на възвишенията се виждаше градът, блестящ със своите бели постройки, а най-високо, на върха бе дворецът на владетеля. На изток се ширеше голямото пристанище, приютило величествени тримачтови галери, катамарани, яхти, баржи, и разбира се малки рибарски лодки и риболовни корабчета. Над някои от плавателните съдове се вееха чуждоземни флагове и знатни гербове.

Едва сега разбра, че се намира на малка галера с по три двойки гребци. Огледа палубата и подушвайки мрежите с прясно уловена риба в трюма окончателно се убеди, че е попаднал на риболовен съд в океана. Океанът! Наистина, тази безкрайна водна шир, птиците и многобройните кораби, акустирали на пристанището в отсрещния град бяха като сън за него, защото той никога в живота си не бе виждал океана. Разбира се, имаше един стар атлас, донесен от баща му преди толкова години, но ако значителната част от листа, оцветена в синьо му се бе струвала разточителна и невъзможно голяма, то действителността бе просто смайваща. И как, в името на Тринадесетте

светлика, се бе озовал точно тук!? Между другото на последното не беше трудно да се отговори и той просто каза:

— Какво правя тук?

— Ами че, риба ловим, капитане, от четири дни тъкмо. — Герионик се извърна към едрия мъжага, влачещ сгънатата мрежа по хлъзгавите дъски. — Едва сега потръгна, сирените да ме вземат дано! Ама и вие, я по добре събуйте тия неща, че преди малко яко се цапнахте по главата. — Младежът сведе поглед към меките си ботуши. Бяха мокри. За това пък другият беше бос, обут в груби гащи с широки цепки, дълги до прасците, които се разширяваха от кръста надолу, стесняваха се на коленете и пак се уширяваха. Голите му гърди бяха загорели от слънцето. — Добре че се скри за малко, проклетията му! Живи ще изгорим, че и улова ще замине! — Последвалата ругатня напълно съответстваше на настроението на моряка. Той продължи към долната палуба и се скри. Трима юнги го поздравиха, докато притичваха край него с кошове пълни с морски улов.

„Капитан на кораб, на галера! Аз, който никога не съм виждал нещо по-голямо от реката край село!“ Явно бе, че хората го виждаха като познат, но как тогава можеше да се обясни падането му от нищото право на кораба? „Добре е пак, че не беше във водата!“ Не беше сигурен, че щеше да изплува. Отдавна, от дете не беше плувал, и то в плитката Силкен, която приличаше по-скоро на дъждовна вада. На тази дълбочина просто нямаше шанс. Е, може би около пет — шест стъпки...

— Четиристотин и деведесет стъпки! Излизаме от крайбрежната плитчина! Пускай котвата! — Герионик се наведе шокиран над тъмната вода, която миеше хлъзгавите водорасли по корпуса.

Внезапно го обзе мрачно и тежко предчувствие. Погледна небето, което изглеждаше неестествено притъмняло. Простена, когато я видя. Мутинси бавно, но сигурно пълзеше към слабото слънце, което бе придобило матов, оранжев тон. Разпозна луната по сърповидните неравности на повърхността ѝ, които винаги ѝ придаваха „весело“ изражение. Те, заедно с леко червеникавия ѝ цвят, я правеха една от най-красивите гледки на небосклона, наравно със скалните мостове в небето, Болдонох и Халомей.

„Затъмнение! Форвила да ми е на помощ, Мутинси закрива слънцето!“

Мъжете се стичаха на мостика и ужасено се взираха към страховитата гледка. „Аскон — е — Скетал“ и „Белден — е — Стрехекен“ се заразнаха от уста на уста като проклятие. Беше проклятие, но не можеше да е вярно! Не сега!

Той се извърна и сграбчи най-близкия мъж за яката на протритата му риза.

— Къде сме?! Триомените да те вземат дано, говори, човече!

Младежът го изгледа странно. Свърши се с капитанската му кариера. Шепот за неизменно приближаващата лудост на боговете го обгърна и донесе ропотът на обкръжаващите го моряци.

— Ами че в Еагадона, къде другаде? — Гледаше го с израз на съмнение, с омраза. С жестокост.

— Еагадона! Глупако, не се шегувай с това! — Беше вярно. Уплашени и яростни лица. — Не може да бъде, това просто не би трябвало да се случва! Не би трябвало да има затъмнение от Мутинси.

— А ти от къде знаеш? Да не си Визуализатор я? — Герионик прехапа език. Притъмняваше с всяка изминала минута. На Лирика слънчевите затъмнения не бяха чак толкова редки при наличието на тринадесет луни. Но положението на Мутинси бе такова, че тя почти не се засичаше с дневното светило. „Булото на Деветата“ беше свързано с много суеверни вярвания поради странните събития, които го съпътстваха. Земетръси, порои, приливи, които потапяха градове с огромни водни маси.

— Глупости! Той е дух от Аскон — е — Скетал. Не забелязахте ли как бързо се вмириша вчерашната риба...?! — Трус. Ласкав и пронизващ.

Герионик се извърна от спътниците си и впери поглед в притихналата шир. Светът замря в очакване.

— Не може да бъде! Мутинси не е в положение за затъмнение и няма да бъде за хиляда педесет и четири години напред! Това е невъзможно! — Млъкна. Разбра. Що за глупава шега? — О, Рил Въздигателю, как можа...

Хоризонтът се раздвижи. Заостри се. Пръстенът около луната искреше и подхранваше морето да възправи най-величествения си дар.

Еагадона. Град, прокълнат заради появата на легендарната морска крепост Белден — е — Стрехекен непосредствено на бреговете му. Тази крепост изплуваше, когато пътищата на слънцето и Мутинси

съвпаднаха. Обиталище на митичните полу-жени, полу-риби, сирените. Те плуваха, пееха и приласкаваха мъжките души във вечна прегръдка. "Техният град не прилича на нито един друг град на повърхността. Той не е построен от човек и никога не е виждан от човек. Формите му са нетрайни и подвижни като материята. Нестроените от хора кули се извисяват нагоре към слънцето и поглъщат бледата му, помътнена светлина, като я усилват многократно, за да я отнесат към дълбините до следващите хилядини...", бе писано в „Легендохранителницата...“ и забравяно до идната, неминуема гибел.

Крепостта растеше. Зелена, прозрачна, матова, вълниста, мъглива, сияйна, синя, седефена, сребърна, плавна, нагъната, островърха, заоблена... Нищо не бе достатъчно.

Песни... мелодии. Те се появиха. Сирените. Плуваха, смееха се. Викат го, неговите лунни богини! О, Мутинси! Та те бяха свръхбожествени! Наобиколиха кораба. Затанцуваха. Извиваха се грациозно, а сребристокроените им, люспести и пищни тела просто се преливаха от едно движение в друго. Очите, дълбините... Смътно чу как мъжете до него се хвърлят във водата, в обятията на съществата. А тези песни... почувства как душата му се изтръгваше, вече не бе негова, а нейна. Тя му шепнеше в лирика, а после римата вече не значеше нищо... Качи се на перилото, а тя протегна ръце... Можеше да плува!

Очакването свърши.

Завихряне към първата константа на Вековете...

Качваше се към Храма на Върха. Хем беше Ескода Рила, столицата на Лирика, хем не. Стори й се, че го мярна. Той крачеше към Светилището, а тя го последва. Беше намислил нещо. Но тя го сънува, тоест... Беше го сънувала. Не тук. Преди да тръгнат към Съкровените пътища. Беше по-различен. Може би оттам идваше чувството, че го познава отдавна. Глупаво, но въпреки това го следваше от няколко часа. Смрачаваше се и скоро тринадесетте луни щяха да изгреят. Виждаше кулоподобните зикурати подредени като слънчев часовник около най-високата точка на хълма, където се издигаше Светилището.

Стори й се далече, но след поредния завой изкачи възвишението и стъпи на скритата пътечка, която водеше към мястото. Тук беше по-високо и й даде възможност да огледа в ниското. Ширналата се висина

сякаш не бе докосвана от човек. Храмът бе невероятен по структура и съчетание на формите. Ъгловати форми, заедно със заоблени и олекотени структури. Около кулите се виеха стълби, невидими или изящно резбовани от минерали, кварц или сребро. Стълби имаше навсякъде. Както и тераси и аркади. Булниена определено не знаеше за съществуването на подобни храмове, не и около Ескода Рила.

Докато пристъпваше безшумно по пътя се замисли за това, което можеше да открие там. Нещо свързано с Иолдинан. Откакто влязоха през Порталите и двамата с Герионик бяха изчезнали. Тя вече бе минала през първия вход и сега се бе озовала тук. Пак сама. Но от първото ѝ преминаване не бе останал никакъв спомен. Единствено знанието, че е била в Бъдещето. „По-добре. Не ща да знам кога ще умра. Или пък дали той...“ Объркването ѝ спрямо младия Бедволен бе нарастнало още докато пътуваха към Арката на Съкровените пътища. Нещо се бе пробудило и Бъдещето го бе потвърдило по своя си объркващ начин.

Мръкна се. Внезапно се оказа лице в лице с постройката сякаш тъмнината бе скъсила разстоянието като с магическа пръчка.

Не се виждаше оживление или пък някакво по-интензивно движение. Тя бързо притича, за да не я изненадат. Не ѝ се искаше да я хванат да шпионира. Не че го правеше. Тя просто следваше *него*.

Минавайки край западната част на Храма, Булниена огледа вътрешността му през виещите се решетки от розовеещ кристал, които сякаш бяха изковани, а не изваяни. Струваше ѝ се, че всеки момент ще оживеят, така деликатни бяха животните претворени върху чупливия материал. Ритуалната зала бе покрита с плочки, изрисувани с Тринадесетте руни на селените. Двукрилният прозорец, висящ във въздуха, представляваше Олтара. Предполагаше, че е това, защото бележеше средата на основния кръг от символи. Прозорецът беше особен. Вълнообразен от едната страна, назъбен от другата. Беше полиран до блясък, но в рамката се виждаха прозрачни „колчета“, които я пресичаха отпред и отзад. Стъклата бяха на мехурчета, едното бледосиньо, а другото светлозелено на цвят. По стените бяха изписани думи на странен символичен диалект, явно специално видоизменен за ритуални цели. Само дето тя никога не беше чувала за такъв.

Триомените произнасяха точно определени словосъчетания, които нямаха собствена писменост. Заклинания, останали от Древността. Тя се намръщи. Можда да различи и някои от основните Уравнения на Криейтора изрисувани по стените. Много необичайно наистина.

Чу гласове откъм задната страна. Побърза да се прилепи към стената. След това вдигна глава към небето и едва не изписка. Имаше пълно многолуние. Трябваше да извърши малкия пречистващ ритуал на жриците Триомен. Беше задължителен при всяко многолуние след издигането ѝ над Учаща. След това друга тревога я прониза. Ако и в действителността вече бе дошло пълното...

Гласовете се усилиха. От сенките изникна група мъже. Подредиха се пред малкия триъгълен плочен олтар в средата на часовника от зикурати. Това всъщност бе лунен часовник, както едва сега осъзна Булниена. Какво правеха?

Наредиха се около олтара и произнесоха клетвата на Жреците. Защо? Тя ги преброи. Тринадесет. Светлината още бе слаба, но с всеки изминал миг луните блесваха все по-ярко. Мъжете носеха дълги бели плащове и камизоли над ризниците. На кръста на всеки от тях висеше меч.

Светлината дойде като струя, блисната от пукната делва. Стана светло като ден. Сега лицата им бяха съвсем отчетливи. Тя ахна. Косите на мъжете бяха къси, прошарени от черни и бели ивици. Как?! Та те бяха... мъже! Само жените имаха чернобели коси. Бяха високи, снажни, не само мечовете, но и самата им стойка подсказваше, че са воители. Но какво правеха тук с ритуални одежди на жреци? Къде, в името на Жреческата клетва, бе попаднала?

Те се завъртяха в кръг. Започнаха да свалят връхните си дрехи. Плащовете оставиха сгънати в краката си. Голите, мускулести тела изглеждаха като поръсени със сребро. Булниена ги огледа с възхита. Прекрасна гледка. Отново се раздвижиха. Единият започна да напява химн (а може би жертвено песнопение) на непознатия диалект, вторият го последва, а после другия, докато не запяха в общ ритъм. Беше странно. След малко тя долови имената на луните — всеки от мъжете споменаваха по едно.

Изведнъж сред лицата Булниена видя неговото. Иолдинан. Отвори уста да го повика, пристъпи напред към кръга. Но спря. Какво правеше той? Дали щеше да я познае?

На плочата пред тях се появи кинжал. Луните продължаваха да светят все така, въпреки издигането. Мъжете отново подигнаха гласове. Спряха. След това всеки посегна към кинжала и го прокара през китката си. Кръв покапа от раните. Ръцете им се окървавиха.

Тя беше престанала да диша. Със собствената си кръв те зачертаха йероглифите на лунните богини по гърдите си. Точно над сърцето.

Булниена разбра. Луните, косите, непознатия храм, ритуала.

Оставаше да нанесат последната линия, която се наричаше „контакт“ при символите — специфичен щрих, който довършваше целостта на изрисуваното и правеше възможно неговото действие, самостоятелно или в резонанс с другите.

Воините извисиха молитвите си, всеки към своята Покровителка. Молба да приемат душите им. Тя изпищя и скочи. Не искаше да го губи, макар да знаеше, че ще го срещне пак, и пак, и пак до края на времето. За да го загуби пак и да започне отново да го търси из световете.

Той щеше да загине в Утринта на Просветлението. Бе утрин, защото луните блестяха като слънце. Просветление бе за Тринадесетте воители на Светлината, които първи щяха да отдадат душите си на повелителките на Нощта, за да останат в плен на косите им во веки.

— Не! Не отново! Спри, Милоин! — Името нямаше значение.

Той се обърна да я погледне и въпреки сълзите, блеснали в очите му постави „контакта“. Яркият блясък ослепи всичко. После бе заменен от непрогледен мрак. За миг.

Мъртвото му тяло падна в ръцете ѝ.

... Тя щеше да бъде принцеса, той цар; тя бе магьосница, той — нейн чирак; тя беше сирена, той — заблуден моряк; тя — ездач на Пегас, той — Писател на времето...

Завихряне към третата константа на измеренията...

Описанията му бяха дали резултат, но не беше сигурен какво да мисли. Няколкото които бе попитал за нея, се бяха изсмяли и го изпращаха с поздравления до Патриархесата на Ездачите. Това не му говореше нищо, но той я описваше с Триоменските ѝ одежди и чернобялата коса, като се надяваше да са я виждали, понеже беше най-младата и могъща жрица в Ескода Рила.

— Абе момче, ти Старовековен език ли говориш? Ескода Рила беше име, използвано преди повече от хиляда години. Сега мегалополисът се нарича Есарелон Геден — му бе казал един старец, който яздеше странен кон, чието тяло бе покрито с блестящи плочки. През очите му минаваше непрозрачен шлем, а отстрани на седлото бяха окачени две продълговати кутии. Мъжът замърмори учудено, отчасти озадачен заради дрехите му, отчасти заради неадекватното му държание. Пришпори животното напред и преди Иолдинан да го попита как вижда коня през тази преграда, двете кутии се разтвориха. От тях се подадоха крилоподобни плоскости от червен метал и коня се вдигна във въздуха като продължаваше да препуска, сякаш под него имаше невидим път.

Иолдинан дълго зяпа подире му. Що за магия бе това? Да кара животните да хвърчат из въздуха? Продължавайки по големия път, постлан с абсолютно изгладени камъни, той вървеше към този Есарелон Геден, каквото и да означаваше.

Както по-късно стана ясно, така наречените „жрици от ордена на Триомен“ бяха напълно непознати на хората. Никой не си спомняше дори да е чувал за тях. Но всяко запитване за жената с коса на черни и бели кичури го отвеждаше неминуемо до Патриархесата. Възможно ли е да е тя? Но тогава къде бяха другите лунни хвалителки и защо всички я наричаха така? Защо беше единствената?

Следваше стрелките край пътя. Нищо не разбираше от указанията, изписани на лакираната сребърна повърхност. Той все още не можеше да разбере как успяваше да говори с хората и да ги разбира, щом надписите му бяха непонятни. Доколкото можеше да прецени, езикът си беше същия.

Но виж, за другото не беше сигурен. Конете, дето се носеха по въздуха бяха обичайна гледка и младежът скоро престана дори да ги поглежда, макар любопитството да го изгаряше отвътре. Оживлението по пътя нарастна значително и скоро той видя други движещи се неща — особени по форма съдове, които не можеше да сравни с нищо познато и които се плъзгаха на около две педи от повърхността. Стояха си просто така. Но това, което го изуми бе липсата на коне, които да теглят. Имаше само една дълга тръба, а от ния излизаше син огън, който не гореше и беше студен. Повече от смущаващо, но на никого не му правеше впечатление, особено на тия, които слизаха от прозрачния

му търбух. Издаваха особен звук, подобен на свистене на вятър в клонесто сухо дърво.

Многолюдието шареше по пътя край малките, спретнати пазари за всевъзможни стоки. Явно градът бе близо, въпреки че нямаше и помен от величествени и извисени постройки наоколо.

Вгледа се с интерес в тълпата. Хората се смееха, деца плачеха и тичаха, мъже и жени се разхождаха по импровизираните дюкянчета. Дрехите им не бяха чак толкова различни от неговите. Може би по-опростени, отколкото ежедневните му одежди и не така пищно разточителни. Единствената украса по плащовете на мъжете бе светлеещия герб, вероятно на рода, към който принадлежаха. Почти всички носеха черни ботуши, прилепнали по краката бричове и разнообразни на цвят ризи и камизоли. Някои от ризите имаха изящни бродерии от опростени декоративни шевици, но повечето бяха ушити от трицветни ивици, с яки по врата или без. Мъжете също така носеха и бижута — тънки сребърни гривни около главата и нежно синджирче от спираловидно оплетени нишки. Пръстени те нямаша, за разлика от жените, но дланите им бяха покрити с ръкавица без пръсти.

Косите на младите дами бяха чисто черни на цвят, дълги до кръста и подрязани на зиг-заг. Облеклото бе женствено и фино, за да подчертава специфичната и неповторима грациозност на притежателката си. Роклите бяха дълги, но имаха цепка до над коляното. Жените, а камо ли девоичките, не носеха чизми! Бяха обути в пантофи, които бяха повдигнати отзад с някаква тънка платформа и придаваха на походката царственост. Роклите бяха от плътна материя, често се срещаша сини, зелени, матови и бледи разцветки, но над някои от тях жените носеха по още една, значително по тънка, от прозрачен плат. Ръкавите бяха и дълги, и къси до лакътя, но се разширяваха от рамото. По ръба на подгъва, а и около деколтето имаше също бродерии — някои от сини триъгълничета групирани в ивици, цветя и фигурки, други — по-изпипани, вълнисти ушити с червен конец. Връхната дреха представляваше меко наметало, дълго до кръста, с голяма яка и с катарاما, вместо с връзки. Бижутата се отличаваха с по-голяма детайлност и нежност — обеци, свързани една с друга чрез плетена верижка, минаваща под брадичката; колие от захванати едно за друго пръстенчета и гривна, увита около ръката и рамото като змия.

Забеляза, че мъжете носеха мечове, а също и някакво устройство, което можеше да се обхване с ръка и се издължаваше в предната си част. То висеше на коланите на някои от тях.

Почти не го поглеждаха, докато вървеше сред множеството. Наоколо бе много поддържано и красиво. Дърветата бяха доста стари, ако се съдеше по големината и височината им. Бяха обагрени във всевъзможните нюанси на зеленото; листата и клоните не се повтаряха нито по форма, нито по цвят едно с друго. Срещаха се растения с тъмnochервени листа и флуоресциращи плодове, а някой от дървесата се кичеха с корона от шарени пеперуди, докатоменящата цвeта си кора ставаше виолетова като току-що цъфнала поляна с любовничета.

Това беше невероятно! Как бе възможна такава промяна в околността на Ескода Рила, както и да се наричаше сега? Къде бяха храмовете? А притокът на магията бе все така мощен, както го усещаше при предните си пътувания. Това бе третото му преминаване през Арката и предишните два пъти беше сам и търсеше нея. Надяваше се другите да са добре, макар да не помнеше дали се бяха срещали из измеренията, което бе по-малко вероятно. Всъщност не помнеше нищо от прежните си преживявания. В момента се чудеше в коя константа беше, но подозренията му щяха да се потвърдят, когато стигнеше до Есарелон Геден.

Със следващата крачка стъпи върху позлатен равен път, залят със стъкло. Или нещо подобно. А втората го изведе от приказния парк на растенията и го отведе в началото на мегалополисът Есарелон Геден.

Докъдето можеше да достигне несъвършеното човешко зрение, в краката му се простираше невъобразимо красива, пищна и сложна плетеница от дворци, кули и мостове от блестяща и прозрачна плътност, която позволяваше да се оформят безбройните нива и стълби на града. Хората по улиците, всяка от които застлана със същата комбинация от злато и стъкло, бяха хиляди. Приличаха на обитателите на огромен мравуняк, който никога не спира да почине. Луните (тринадесет на брой) бяха увиснали над сияйните върхове като венец над царска корона, сбрал цялата свежест на радостното приветствие в богатите си цветове. Те тъкмо да изгряваха иззад хълмовете и се канеха да завземат нощния небосвод с познатото величие на яркостта си.

Над главата на Иолдинан се разнесе познатото свистене и той учудено погледна нагоре. Подобни летящи карети се щураха по небето, все така осланяйки се на невидимите сили, които, според Иолдинан, не бяха източник на магия.

Оттук можа да различи владенията на Патриархесата на Ездачите. Бяха отделени чрез вълнообразна крепостна стена на най-високия хълм на града. Най-високата му част завършваше с издут купол, обграден с колони, розови като фасадата, които бяха толкова дълги, че ако застанеше под тях, нямаше да види края им.

Спусна се по улицата и закрачи сред шумния народ. Тук стилът на обличане бе доста по-разнообразен, хората — също. Имаше и още странни предмети, като онези шлифовани зеленожълти кристални топки, придържани от пръстен от оранжев метал. Те също висяха без опора над главите на разхождащите се.

Не спираше. Бързаше. Незнайно как бе започнал да я усеща, сякаш го теглеше към себе си. Колкото по-близо до двореца беше, толкова по-горящо бе чувството на нужда. Може би щеше да я намери там, след толкова дълго търсене...

Изправи се пред портите. Палатът пореше облаците с остри кули, храмове и аркади, които обрамчваха двора. И той, както всички останали сгради, не беше зидан от камъни, а по-скоро бе излян от розовия минерал.

— Какво търсиш тук? — запита го стражът пред кованите порти, през които можеше да се види естетичната вътрешна украса на малкия мост и градината отвъд. Иолдинан обичаше това. Мъжът бе облечен в чисто бяла бойна униформа, поръбена с червен ширит. На колана му висеше онова странно нещо, което той попипваше от време на време. Не беше много любезен.

— Искам да вида Патриархесата.

На стражът последното доста му хареса. След като спря да се смее, отново го изглежда.

— Кой си ти, че ще искаш такова нещо ...страннико?

— Аз съм писател на Времето. — Ама че глупост! Откъде му хрумна?

Събеседникът му се вкамени. Втренчи се в него невярващо и по лицето му премина сянка на паника. Помръдна притеснено и сякаш всеки момент щеше да падне на колене.

— Аами... последвайте ме, моля. — Обърна се и побърза да отвори портата. Вдигна ръка към камъка, поставен вместо резе и крилото се открехна. Само.

Влязоха вътре и преминаха по крехкия мост, който сякаш всеки миг щеше да рухне под тежестта им. Изпъстрен със статуи в непознат стил, а също и с каменна резба, мостът и арките в градината, през която минаха, свидетелстваха за разцвет във всичко от света, който му беше познат.

Озоваха се в задна част на поляна, отвъд която бе само волното зелено поле. Къде беше градът?

И тогава я видя. Яздеше Пегас. Животното бе по-бяло от най-чистия сняг, а крилете му бяха дълги и покрити с меки пера, по-крехки от криле на пеперуда. Досега не беше виждал Пегас, а и явно никой в столицата не притежаваше такова приказно животно.

Косата на Булниена бе все така дълга и прошарена със свещените ивици. Тя видя, че се приближаваха и слезе от коня, който сви криле като птица и я загледа с огромните си очи. Младата владетелка притича към тях. Спря на крачка от него и зяпна. Беше шокирана.

— Аз съм! — бе единственото, което можа да каже Иолдинан. Толкова дълго бе чакал...

— Ти...! — Гласът ѝ бе дрезгав, но не от възмущение или радост. В очите ѝ проблесна омраза. — Кой си ти? Как смееш...? — Последното го изкрещя.

— Той каза, че е Писател на Времето, Ваше Благородие — прошепна стражът, онемял от страх. Едва се чу какво каза.

— Разбира се, че така ще каже! Как смее! Той е мъртъв! Умря в ръцете ми, проклети да сте! Да не мислите, че този път всичко ще е толкова просто? Само ще приемете образа му? — На лицето ѝ трепна жестока усмивка. — Този път битката ще се води до край! — Посегна към колана си.

— Булниена... какво правиш?

Болката го прониза, но погледът му попи блясъка на очите ѝ докато падаше. Изкрещя името ѝ за последно. Чу риданието ѝ. Беше обезумяло.

Щеше да започне отначало.

ГЛАВА VII

Отвори очи и примигна, когато я видя навдвесена над него. Не искаше да си спомня болката. Тя се усмихваше и плачеше едновременно.

— Разбрах твърде късно — хълцаше тя и милваше косите му. — Прости ми!

Иолдинан дълго я гледа. Бе толкова щастлив, че я вижда. Наоколо бе сумрачно. От време на време се чуваше припукването на факла. Под гърба си чувстваше нещо твърдо. Явно не беше мъртъв, както си помисли в първия момент, когато тя нанесе удара. Не чувстваше и болка, и въздъхна от облекчение.

— Няма нищо. Не знам какво се е случило, но тук всичко така се е променило, че не знаех дори дали ще те намеря. Разбрах, че ти си тази, която наричат Патриархесата на Ездачите и също така открих, че яздиш Пегас.

Тя изтри сълзите си и се втренчи в него.

— Иолдинан, върнахме се. Излязохме от третата Арка и се озовахме в една от залите в Сотерискоза. — В знак на потвърждение над главата му се надвеси и Герионик.

Той се надигна с мъка и се опита да надникне отвъд оскъдния кръг светлина, който им осигуряваше факлата в ръката на Визуализатора. Лежеше точно в основата на Арката на пътищата, заобиколена от кръга с познатите тринадесет руни. Обърна се към двамата. Младежът уморено приседна до Булниена и определено изглеждаше така, сякаш е срещнал най-страшните си кошмари. Беше превързан тук-таме, по лицето си имаше драскотини, а от дрехите му бяха останали някакви жалки дрипели.

Булниена на свой ред бе не по-малко съсипана, но сякаш не толкова от умора, колкото от преживяното. Сякаш бе участвала в битки, защото роклята ѝ бе обагрена с кръв, макар да не беше ранена. Тя го гледаше все така настойчиво.

— Какво е това за Патриархесата и Пегасите? Нима помниш нещо?

Принцът се подпря на излъсканата плоча, върху която почиваше старинната реликва.

— Помня само последното си преминаване, но не и предишните две. В третото прехвърляне се озовах в бъдещето. Имаше странни летящи неща, Ескода Рила се казваше Есарелон Геден, а ти беше воин, който яздеше Пегас и предвождаше непобедима войска. Наричаха те Патриархесата на Ездачите. Аз дойдох при теб след толкова дълго търсене, а ти... ме прониза с кама.

Двамата с Герионик ахнаха едновременно. Пръстите й инстинктивно се вкопчиха в роклята.

— Писателят на Времето... — Тя погали плата с особен жест. — Това е твоята кръв. Загубих те и преди. Не помня кога, но ти беше един от Просветлените. — Сега бе негов ред да прехапе устни. — Самоуби се в Утринта на Просветлението. Падна в ръцете ми.

— Помня, че ти стоеше до мен — намеси се и Герионик. Беше стиснал глава между ръцете си. Погледна Иолдинан. — Аз почитах Форвила.

Едва сега Иолдинан се обърна към него.

— Видях те, докато плуваше към Белден — е — Стрехекен. Аз бях на кораба на семейството ми на път към пристанището на Еагадона. И ти бе една от тях. — Той посочи към Булниена. — Пееше ми, докато се хвърлях във водата в стремежа си да те стигна пръв. Просто откъсна душата ми и я взе, и макар болката да не беше физическа, силата на песента ти беше като нож с отрова. — Тя се приведе към него и доближи устни, докато не се докоснаха. Дълго останаха безмълвни, преливащи от спокойствие, болка и очаквания за следващите си срещи. Далеч напред...

Чу се проскърцване и в следващата минута се изви хладно течение. Двамата вдигнаха глави и погледнаха в посока на шума. Герионик стоеше изправен до правоъгълен отвор на висока врата и се взираше към помещението отсреща. Оттам нахлуваше бледа, особено прозрачна светлина.

— Елате тук. — Те се подчиниха. Не носеха нищо, конете бяха изчезнали. Бяха преодолели капаните на Дория, от които едва ли щяха да се измъкнат, ако не бяха спомените им един за друг. И тримата бяха

разбрали, че не Тукадур ги бе поставил в клопките на споделената им съдба в пространствените константи, а самата кралица, която не можеше да знае за бъдещите и миналите им срещи и превъпласания. Тя не очакваше да ги види заедно. Искаше да ги раздели, защото на нея ѝ бе нужен само Иолдинан. Не Булниена, която щеше да го спаси от обятията на Туромея. Не Визуализатора, който щеше да съзре единствения правилен символ на Предводителката.

Пристъпиха напред.

Залата бе извисена. Таванът бе съставен от споени шестоъгълни камъни с прозрачни жилки, през които прозираше ясното звездно небе. В отсрещния край имаше просторен балкон, в посока към който таванът се спускаше надолу и дори можеше да се докосне. Непосредствено близо до терасата той просто липсваше. Нощната синева нахлуваше безпрепятствено с цялата си богата гама от цветове и бляскави светлини в помещението. Сега през отвора се усмихваха в пълната си красота пълните тринадесет луни. Но вятър нямаше. Беше високо, но не и ветровито. „Магия“, помисли си Иолдинан и застана до Герионик, който не откъсваше поглед от светилата горе, и до Булниена, която не откъсваше поглед от него. Атмосферата беше особена и натрапчива; шепнеха се древни пророчества и магическите формули се събуждаха...

Отвори се врата към близка стая. В призрачната тъмнина пламнаха малки сияещи отвътре сфери, които провиснаха близо до шестоъгълните плочки. Те видяха млада и изключително красива жена да води след себе си млад и не по-малко прекрасен мъж. На врата му имаше нежно колие, подобно на гривна в което беше гравирани знакът на неговата луна — Ктрума. Тя го държеше с този накит, който беше привързан с верига от оплетено поле, поле извличано от него. Колкото повече го дърпаше, толкова по се изтощаваше той.

Булниена ахна щом видя лицето на Молианис, почти без да погледне към Дория. То бе много подобно на брат му, силно, с изсечени резки черти и блестяща черна коса. Тя го посочи, без да осъзнава какво прави.

— И той беше там, в Утринта на просветлението.

Това привлече вниманието на Дория, особено след несъзнателното потвърждение на Герионик. От очите ѝ сякаш щяха да

лумнат пламъци, когато погледът ѝ се спря на Булниена и младия Визуализатор.

След това всичко се разви за секунда. Тя протегна длани напред и лунната жрица политна във въздуха, удари се в отсрещната стена и остана там като прикована. И действително беше, с остри ками, които полетяха от пръстите на другата. Същото се случи и с Герионик. Иолдинан се пресегна и спря следващия ѝ удар, който щеше да освободи цялата ѝ сила срещу тях. Обгради Владетелката с щит, подобен на този, който използваша двамата с Молианис в битка. В последвалия момент той се сгърчи на земята с вик, който прониза съществуването на Иолдинан. Тя използваше неговата сила и точно сега се опитваше да се отвърже от стегнатия заслон. Той не биваше да ѝ го позволи. Имаше нужда от брат си не по-малко отколкото от приятелите си.

— Спри, проклетнице! Така го убиваш! — Крясъкът му я усмири. Тя бързо се овладя и се усмихна, като направи знак с ръка. Знак за примирие. От предишната ѝ ярост не остана и следа. Иолдинан махна преградата, но остави плетката на повърхността на магическото поле, за да я приложи светкавично ако потрѣбва.

Дория го огледа. Беше предприела друга тактика.

— Не искам да преговаряме. Няма за какво — изпревари я младият принц. — Трѣбва да го освободиш. Молианис ми е нужен.

Тя не отговори веднага. После се отдаде на огъня, който я гореше отвътре.

— Но, Иолдинан, ти си довел Визуализатор! Те нямат дарбата. Те не притежават нищо. Не мога да ти позволя да провалиш делото на живота ми. И на своя също. Аз знам правилния знак на Първата луна. Той не може да направи нищо друго, освен да те подведе, защото служи на други цели.

— Не бих бил толкова сигурен. — С периферното си зрение видя как Молианис се съвзема и се изправя на крака. — Пусни го или ще изтрѣгна веригите от ръцете ти с неговата мощ. Не можеш да използваш силата му срещу моята, защото те имат един източник. — Той посочи към небето.

— Та аз вече го сторих! Преди миг ти беше прикѣщен така здраво, че можеш лесно да отнема живота ти, ако не ми беше толкова необходим. — Искра на тържество блесна в изящните ѝ очи.

— Греша. Ти използваше връзката с него, която гривната на врата му ти осигурява и почерпи от мощта на селените, но не и от него. Ти не го използваш, защото той не ти позволява.

Кралицата на Сотерискоза го гледаше с презрителна гримаса, но когато се извърна към Молианис, който стоеше неподвижен зад нея и видя тихата му усмивка, се извърна към другия с яростно ръмжене.

— Глупак такъв! Не можеш да ме залъжеш с жалките си магически способности! Ти не можеш да го направиш! Та аз щях да присвоя живота му, ако не го бях пуснала. Той падна от немощ ...

— Молианис не би ти позволил да го държиш по този начин. Той отлично знае как да те блокира. И го е направил. Разменил е потока на своята сила с тази на Ктрума. По този начин си го контролирала, без да знаеш разликите. Аз прекъснах потока. Ти повече не го управляваш. — Молианис се усмихна още повече. С почти невидимо движение освободи Герионик и Булниена и двамата плавно се спуснаха на пода.

— Не! — Дориа бе шокирана, но след миг пак бе спокойна. Яростното изражение я правеше още по-прекрасна. — Не, Иолдинан! Не ще ти позволя просто ей така да сринеш всичко. Векове на очакване. Аз имах видения. Сънувах Големия господар. Той ми подсказа изходът, правилният знак. И никакви некадърни Визуализатори няма да се месят в хода на събитията. Направих всичко, което бе по силите ми да ви разделя, да ви попреча да стигнете заедно до тук. Но съм се лъгала. Вие сте свързани. И все пак все още сте ми необходими. Ти и Молианис. А след това, ако не умрете, ще ви довърша сама. Така трябва да бъде. Аз съм избраната! Какво ли знаеш ти? Години чаках, умирах, скитах из измеренията, и пак се връщах тук. Пак чаках. Живяла съм по-дълго, отколкото сте били вие всичките, взети заедно! Времето ме направи такава! Вече нищо не може да ме спре! Цялата Вселена ще изтече, времето ще загине, ще дойде Хаосът, и после пак ще се роди и пак ще стигне дотук, ще мине през Сътворението на Лирика, раждането на боговете, смъртта им сред Потоците на Раковините на Времето, за да дойде пак подходящото лунно подреждане. За да започне съществуването отначало. И всички вие, с хилядите ви превъплъщения и любви! А аз няма да мога да се върна! Проклетници! Аз ще чакам в Дома на Душите и ще се надявам да се преродя в някой от нисшите демони на Черноглавия! В някое нещастно творение и подобни ще са появите ми до края на Светлината.

Ще бъда душа, която ще се губи сред проходите на Времето, защото няма да помня нищо за мощта си и за живота... Не, казах не! Никога!

Тя беше бърза и в отчаяния си стремеж да хване Молианис, го сграбчи със силата си. Младежът беше по-бърз. Примката се затегна около нея и я остави в ръцете му. Капанът бе толкова прецизен. Беше му показала как да го направи. Той я омота с въздушен поток и тя остана настрана. Искаше ѝ се да го прегърне поне още веднъж! Гледаше го с широко отворени очи, дори не изпищя. А ѝ се искаше. Затвори очи.

Иолдинан и Молианис се погледнаха. Изведнъж времето сякаш се мъчеше да избяга, защото такава не остана. Как бързо се движеше! Всичко се завъртя. Иолдинан падна на пода замаян. Брат му бе до него. Стори му се, че Герионик изкрещя, но не беше сигурен, защото около него небето се разгърна, както преди толкова години. Сега нямаше да падне на леда, защото бе вече на пода. Пак се появи и онова чувство за приближаващата се смърт. За болката.

Формулите бяха Уравнения на Криейтора. Бяха съчетания за проходи към световите. Сега ги позна. Но защо? Трябваша му траектории, според които щеше да подреди луните. Елипси, овали, числа. Положения, пълнолуния, фази, символи се появиха в главата му и въпреки това ги виждаше проектирани пред лицето си. История на луните, отдалечаващи се, приближаващи се към слънцето, всичко, което му трябваше да знае, за да промени реда им на небосвода и да отвори прохода към константата Минало. Щеше да посее разрушение на градове, земи, други светове. Животът щеше да бъде поставен на ръба на Хаоса, чистият, безграничен Хаос, който бе по-мощен от Светлика дори на края на Съществуването, в който бе запратен и запрян. Те бяха близо до боговете, затова им бе позволено. Затова им бе дадена силата.

Остана да лежи на пода. Чувстваше Молианис така близо, както никога преди последния им пристъп през нощта на Големите лицевини. Колко много беше минало, колко много беше бъдеще. А преживяното? Като загинали в Утринта на Просветлението, продали душите си, наказани заради силата си. О, Рил Въздигателю, това ли си чувствал?

Гледаше право към отвора, през който се виждаха тринадесетте луни. Така пълни и светли! Лъскави! Странно, но сега не ги видя така.

В тях прозираше по едно божествено лице. Те му се усмихваха. Както преди. А Туромея... Забеляза как едната луна, Хелд 'с' Моркета, се уголеми и блесна.

— Символът на Предводителката! Хелд мен мияндилк! Беригана модана келнда, о'рдена! — Викът на Герионик бе силен и изпълнен с почитание и преклонение. И с безгранично желание да я следва.

Лунната омая бе заслепяваща. И неговото желание бе не поизгарящо, но десетата луна бе единственото нещо, което остана след него. Потърси усещането си за Молианис, което бе близко и болезнено, както преди години. Както по време на битка. Едва сега осъзна, че сливането на воля, съзнание и умение по време на битка се дължеше единствено на пробудената им сила.

Сега не беше трудно да организира символиката на луните и измеренията, за да постигне съвършено подреждане, което бе виждал в съзнанието си толкова пъти. Брат му беше като Изчислител на местоположенията им в пространството и времето. А той подреждаше Уравненията на Криейтора, които извличаше от потоците, стелещи се от бъдеще и минало.

Небето притъмня и после просветля. Всичко се замъгли. Потече лунна река право към него, сякаш очакваше той да раздели извора на нишки. Така и направи. Изправи се и въпреки парещата влудяваща болка, се затича към Владенията на Господарките, по-високо от най-извисения връх на Радензам. Никакъв зов не можеше да го спре, макар че малко му оставаше да се върне назад. Кой сквернословещ бе посмял да го разубеди с вика си, повтарящ името му?

Другата зала бе сияйно синя, сливаха се всички тонове и краски, които морския цвят можеше да приеме, всички ледени и стоплени нюанси, възприемани от несъвършеното око на Смъртните. Той бе коленичил на пода и редеше руни на тринадесет небесни светила, наблюдаван от Богините — Покровителки. Подът бе покрит със сини плочи в две гами, подредени шахматно. Пред него, висящи във въздуха, наситен с освежаващ синеещ дъждец бяха разположени прозрачни кълба, изобразяващи Селените. Те образуваха гердан от пълни лица, всяко обагрено в своя блестящ и личен цвят. Точно така бяха на небето тази вечер, но той трябваше да ги размести като топчета за игра на Прескачанка. Под всяко кълбо на пода имаше разсипан фосфоресциращ ритуален пясък, където той щеше да пише символите

на светилата, така както трябваше да се подредят, начело с този на Хелд 'с' Моркета, Предводителката. Край него се въртяха светещи кристали — овални, островърхи, полирани, кълбовидни, многоъгълни... Свещи от нощна светлина. В отсрещния край на залата видя Молианис. Лежеше неподвижно, затворил очи, а Ктрума държеше главата му и го галеше. Косите ѝ го покриваха. Той следеше Уравненията и ги вписваше в ума на Иолдинан.

— За Всесъществуването на Лирика, аз, Писателят на Времето — при тези негови думи богините се усмихнаха — поставям символа на Предводителката за честта на Големия господар и мига на Вечната битка. — Изрисува в тънкия нетраен слой свършените линии на символа. Над ритуалния пясък формите премигнаха и на първото място се появи Хелд 'с' Моркета, която размени мястото си с това на Зодиа. Сякаш нещо в Иолдинан се усуква и затрептя с несигурния пламък на светилник. Липсваха прозорци и слънца, макар ореолите над главите на богините да бяха дори по-ярки. Към тринадесетте жени струяха потоци, нишки, паяжини. Те извираха от Времето, носеха магията на Боговете, управляващи всеки миг от Вечността на поверените им светове. Луните на божествата...

„О, Молианис! Виж това, което виждам аз!“ Протегна се към конците от бъдеще и минало. Те идваха от милиардите вариации на измеренията, минаваха през всички възможни лунни съчетания, получили се вследствие на пространственото изкривяване, според което положенията на няколко близки луни, необходими за отваряне на Входа, можеха да се извлекат от близки измерения на константите Минало или Бъдеще. Иолдинан огледа нишките, подредени и разделени на две, които се увиваха около му. Затова му бяха нужни Уравненията на Криейтора. С тях щеше да проникне в другите светове и да намери близък ред на подреждане на луните, който да проектира в реалността и така да предотврати гибелното разместване. Формулите от главната Книга на Създателите бяха точни и така бляскави! Те конструираха реалности, съдържаха се в основата на множеството вселени.

За миг Молианис се обърка, но разбра. С невероятно чувство изолира необходимите му потоци и ги предаде на Иолдинан като опростен символ. Богините се развълнуваха тревожно, но нищо не можеше да го спре сега. Бе въпрос на миг, по-кратък от смъртта на

слънце, за да се отвори Миналото и Големият господар, повелителят на драконите, да се върне в настоящето за своята битка със Създанията на Черния.

Руните бяха не така еднозначни като лунните. Те изобразяваха живот, смърт, начало, край, плът, материя, невидимост, магическо присъствие. Сега бе лесно, извеждаше тънкото снопче от пътя му и го задържахше в Настоящото като го изрисуваше в ритуалния пясък, непосредствено близо до главния символ на всяка следваща луна. Линията на Контakta пресичаше основния йероглиф. Рисуваше така, както го бе направила Булниена, с два събрани пръста. Виждаше ясно всеки следващ. Във всеки правоъгълник от ритуален пясък вписваше различен брой символи, но някои се дублираха. Дори не можеше да опише чувството, което изпитваше, когато ги докосваше. Нямаха материален усет, но затова пък заливаха съзнанието му с непреодолими чувства. Болката от Раздялата се беше стопила. И чувството че умира. Сега знаеше къде щеше да се озове.

При всеки нанесен щрих Вселената се свиваше. Светове се смесваха и само двамата с Молианис можеха да върнат Миналото или да предизвикат Бъдещето. Подредиха се. Цикълът бе завършен. През очите му святкаха привързани с оплетени пророчествени формули Хелд 'с' Моркета, Келфа, Мутинси, Ненейке, Дилмеде, Данийм, Ктрума, Туромея, Софалфер, Ардага, Форвила, Зодиа и Голен. Празнотата бе останала като обвивка на собствената му лудост, която се смесваше с образите на всички животи, които бе изживял за миг, докосвайки „Реалността, която е била“. Не искаше да свършва, но всъщност не знаеше дали ще. Богините се бяха разместили и всички бяха така красиви. Не искаше пак да се среща с тази неземна хубост, която го осъждаше да агонизира во веки. В плен на косите им, разлюляни от синевата на синьотата...

Гледаше ги сега, а след малко вече бе другаде. Молианис бе паднал в обятията на Ктрума. Стояха на ръб към Вечността и гледаха три приказни, не, три... порти. Свещени, вечно съществуващи по Правата на Времето. Едната сребриста, другата прозрачна, третата с бледи контури, оформени ясно единствено при основата. Около тях имаше и всичко, и нищо. Хаос и Ред. Главна буква, точка.

После се появиха трептения. Основите на Портите с огромните ключове се разклатиха и за онзи кратък миг прозрачната и сребрилата

порта се размениха. Не, друго беше, но когато се обърна към погледите на Тринадесетте лунни богини, те бяха заели предишните си пози. Нишките, овързали светещите прозрачни кълба бяха изчезнали. Големият господар се бе върнал. Той не можеше да съзре магическото същество и нямаше да може да го стори до края на живота си, и отвъд. Нямаше значение, когато...

Туромея. Пак. За втори път се озоваваше, паднал в краката ѝ. Предлагащ живота си. Тя протягаше ръце. Беше ги чувствал, но не по-смъртоносно от душата ѝ. Тя се усмихваше. Той пак бе тук и другото беше без значение. Тя го бе освободила отново да живее като смъртен, и отново да умре. Но той се беше върнал при другата. Пак я търсеше в несъвършения свят, в който тя съществуваше. Не във Висините.

Иолдинан посегна към голите си гърди и пристъпи към нея. Трябваше да постави нейния знак на сърцето си. Трябваше. Но той не искаше. Откъсна поглед от очите ѝ. Тя се изправи. Не биваше да го прави. Използваше остатъка от силите си, за да избяга.

Иолдинан сграбчи Молианис и го измъкна от ръцете на Ктрума. Съществото му завинаги щеше да ѝ принадлежи.

— Не оставай, Молианис! Не и този път! Не искаш ли да умреш? И да се луташ пак свободен, не *тя* да те вика непрекъснато! Не искаш ли да умреш, Солиден?

Той викаше, болката се връщаше, както при призива ѝ преди години. Трябваше да умре, за да забрави. Влачеше го нататък. Щеше да намери пътя. Преди силите да се стопят като снеговете...

Туромея гледаше след него. Не го повика, но той щеше да я чуе дори сред Окоето на Хаоса.

— Милоин, нима ще умреш така лесно, когато не можеш да се откажеш от мен? Та аз имам цялото време във Вечността, за да те чакам!

А колко бе това за нея?

ГЛАВА VIII

Залата добиваше очертания, но ту се губеше, ту пак се разгръщаше. Утрото беше дошло и нахлуваше през широката тераса. Обърна глава към Герионик. Младежът стоеше на балкона, надвесен през перилата. Искаше да му каже толкова неща, неща, които бе направил и които бе забравил. Това бе неговият приятел, познаваше го от хиляди години. Срещаха се, забравили един за друг, оставяйки един на друг единствено чувството за споделени спомени и преживявания.

Молианис лежеше на земята, а Дория го държеше. Докосваше го и плачеше. Той щеше да живее. Кралицата бе неговата болка. Те бяха братя, пленявани заедно в косите на богините, бяха обичали и бяха обичани. Винаги щяха да останат заедно.

Сега вече можеше да погледне към Булниена. Тя го гледаше. Беше тиха. Как бе успяла да го задържи? Защо щеше да й позволи да вземе живота му в бъдещето?

Не искаше да знае, дори сега, когато бе докоснал Бъдещето с ръце. Всеки загубен живот бе среща в другия. Все по-силна, и по-силна. Съдбата му се редуваше с безсмъртието на Туромея. Животи, в които Булниена щеше да го търси и да загива млада, щом него го нямаше. Усмихна й се. А тя знаеше ли?

— Да.

2 август 1999 год.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.